

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE WERELD HERVORMSTER

N° 2558

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal.

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Zomerstraat 3, Hasselt

Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De wereldhervormster

HOOFDSTUK I

DE INBRAAK

Om twee uur in de nacht moest het raam aan de achterzijde van het huis in Grove End Road zich gewonnen geven.

Raffles moest erkennen, dat hij in de laatste jaren van zijn loopbaan weinig zulke lastige hinderpalen uit de weg had behoeven te ruimen. Dat raam leek wel van staal gemaakt te zijn, in plaats van uit hout.

Het moest gezegd worden, dat de Russische emigrante Madame Karina Baralensky haar bezittingen op solide wijze beschermde.

Maar nu was het raam dan toch ein-

delijk bezweken. Raffles paste zijn gewone werkwijze toe, hetgeen wil zeggen dat hij wel vijf minuten onbeweeglijk en in de ondoordringbare schaduw van een der dikke kastanjebomen bleef staan, teneinde er zeker van te zijn, dat niemand daarbinnen het zeer zachte geluid had gehoord, dat bij het forceren van het raam onvermijdelijk was geweest.

Alles bleef echter stil.

Grove End Road is een van de fraaiste, breedste straten in dit gedeelte van westelijk Londen.

Aan de buitenkant van de bocht, die de straat daar maakt staan de huizen

naast elkander, muur aan muur, aan de binnenzijde echter staan slechts vier, afzonderlijk gebouwde huizen, omgeven door tuinen, die voor Londen gerust groot mogen worden genoemd.

Voor al die aan de achterzijde strekken zich breed en ver uit tot aan de achterkant van de deftige huizen, die aan Hall Road Circus gelegen zijn.

De tuin van het huis hetwelk de zeer vermogende, zogenaamde Russische gravin thans bewoonde, had ontegenzegglijk de fraaiste, oudste bomen, om het te omringen met hun schaduw. Maar wat gedurende de dag aangenaam en nuttig was, kon na het invallen van de duisternis wel eens gevaarlijk worden.

De grote avonturier, die John Raffles was, wist dat hij, na vlug en lenig over het ijzeren hek te zijn geklommen, onmiddellijk door de duisternis beschermd zou worden en dat de zware kastanjebomen hem dadelijk aan het oog onttrokken van eventuele voorbijgangers en politieagenten aan de andere zijde van het hek.

Hij had dus ongemerkt de linker zijgevel van het grote huis kunnen bereiken en van dat ogenblik af kon hij zijn nachtelijk werk verrichten, zonder dat iemand hem zag of hoorde.

Hij was door het geopende raam geglipt, deed het op een kier na weer dicht en sloop op vilten zolen naar de deur, die op de gang uitkwam.

Het bleek uit zijn bewegingen aldaar dat hij hier thuis moest zijn of althans de inrichting zeer goed kende. Het grote vertrek, dat hij binnentrad, stond vol meubelen en ieder ander zou er zeker geen hand voor ogen hebben gezien, maar Raffles bewoog zich vlug en onhoorbaar, zonder iets aan te raken, zonder ergens tegen aan te stoten.

De deur maakte niet het minste gerucht, toen hij deze opende. Wat zich daar aan hem voordeed, was niets dan diepe duisternis. De gang had aan een der uiteinden een raam maar dat was bedekt door een dik gordijn. Raffles overtuigde zich dat hij de kleine tas nog onder zijn kleren had, waarin zich alles bevond, wat hij meende nodig te heb-

ben, en liep toen de gang in, voor zich heen mompelend:

— Dat was de grote ontvangsalon en dit is de biljartkamer, waar onze schone Karina Baralensky zich zo dikwijls ophoudt. Nu moet ik aan de trap komen, die naar de eerste verdieping voert.

Raffles moest zeker in het donker kunnen zien als een kat, want ieder ander zou in deze Egyptische duisternis de trap zijn voorbijgelopen, die bestemd was voor het personeel. Raffles ging de trap voorzichtig op, zorgdragend de treden slechts aan het uiterste einde met zijn voetzolen aan te raken. Hoe hij zich echter ook in acht nam, een van de treden kraakte toch. Hij bleef dadelijk doodstil staan om te luisteren, met gekromde rug, als een roofdier, klaar voor de sprong.

Alles bleef echter stil en Raffles zette zijn tocht voort.

— Het is ook bijna onmogelijk, dat zij of haar bedienden iets zouden horen, zo bedacht hij. Zij slaapt nog een verdieping hoger, de deuren zijn gesloten en ik weet dat zij van nacht pas om half een van een partij bij de markiezin de Jovailles is teruggekeerd. Van de bedienden slaapt er maar een op dezelfde verdieping, het kamermeisje Katja en de rest boven in het huis. Het is nu zaak, de juwelen te vinden, die zij in haar boudoir moet bewaren.

Zonder aarzelen ging Raffles voort. In het gehele huis brandde geen enkel licht meer. Op de tweede verdieping was de duisternis zo volkomen, dat zelfs Raffles voor een ogenblik gedwongen was van zijn zaklantaarn gebruik te maken.

Hij stond aan het begin van een brede gang, die het huis als het ware in twee gelijke delen verdeelde, met deuren aan weerskanten en breed, als van een hotel en belegd met een dikke, zandkleurige loper. Raffles knikte tevreden en mompelde:

— De eerste deur is open, de tweede van haar boudoir is van binnen gegrendeld, de derde is die van de slaapkamer.

— Ik moet de eerste deur openen, omdat de tweede teveel leven zou ma-

ken en ik heel gemakkelijk, door gebruik te maken van het kleine balkon, in die tweede kamer binnen zal kunnen komen.

Alles ging dan ook precies zoals Raffles het voorzien had. Inderdaad kon hij heel gemakkelijk de deur openen van het eerste vertrek aan zijn rechterhand.

Het was een kleine kamer, met een enkel balkonraam en Raffles wist dat daar vaak de dame van gezelschap van de Russische emigrante zat, met een boek of haar eeuwig haakwerkje.

Hij doofde zijn lantaarn, opende het balkonraam, stapte op het balkon en had binnen enkele minuten het raam weten te openen van het aangrenzende vertrek. Hij stapte binnen en was nu in het boudoir, het doel van zijn tocht.

Behalve de deur naar de gang was er nog een tussendeur, die toegang gaf tot de prachtig ingerichte slaapkamer.

Raffles overtuigde zich eerst dat de gangdeur inderdaad stevig gegrendeld was en sloop toen naar de verbindingsdeur, die hij heel voorzichtig opende.

Het slaapvertrek was slechts verlicht door een enkel klein lampje, dat hoog boven tegen het plafond was aangebracht en het vertrek slechts schemerachtig verlichtte. Drie grote ramen zouden overdag zeker een overvloed van licht laten binnenstromen; nu waren zij zorgvuldig door de dichtgetrokken gordijnen bedekt.

In de verste hoek stond het reusachtige ledikant, dat wel een praalbed kon worden genoemd. Het was minstens zo oud als het huis zelf en de legende wilde, dat de ongelukkige koningin van Schotland, Maria Stuart, haar vermoelde leden nog op ditzelfde bed met zijn ebbenhouten, gedraaide zuilen en zijn hemel van zijde en kant had uitgestrekt.

Een ogenblik dacht Raffles er over, de schone slaapster een klein prikje te geven met het morfinespuitje, dat hij bij zich had gestoken, maar toen achtte hij het toch beneden zich, de vrouw nodeloos aan het schrikken te maken. Zij sliep ongetwijfeld zeer vast, want Raffles hoorde haar geregeld ademen en hij zou zich wel vlug genoeg kunnen

redden, als zij mocht ontwaken.

Hij deed dus voorzichtig de deur weer dicht, zette zijn hoed af, ontdeed zich van zijn ruime overjas, zette zijn tas met instrumenten op tafel en toog daarna onmiddellijk aan het werk met een vingervaarigheid en een geruisloosheid, die zelfs een meester-inbreker hem niet verbeterd zou hebben. Evenzo wist hij de fraaie secretaire te openen, een meubel dat nog dateerde uit de tijd van Karel I.

Raffles wilde juist een der laden openen, toen een zonderling gevoel hem bekwam. Hij kende die zeer eigenaardige gewaarwording en hij vertrouwde er altijd blindelings op, want dat gevoel had hem nog nooit bedrogen. Het was het gevoel, dat hem waarschuwde, dat er ergens gevaar moest dreigen.

Hij sloop weer terug naar de tussendeur, opende deze op een kier, na zijn lamp gedooft te hebben en bleef staan om te luisteren. Nog steeds hoorde hij de regelmatige ademhaling van de slapende. Hij deed de deur weer dicht en ontrolde toen behoedzaam een sterk koord, dat hij om zijn middel had gewikkeld en bevestigde dit stevig aan de balkonrand.

Men moet die waarschuwende stem in ons binnenste nooit licht opnemen, mompelde Raffles tevreden, waarna hij weer aan het werk ging, na de gordijnen opnieuw te hebben gesloten.

Hij opende enige laden, en na enkele minuten scheen hij de goede gevonden te hebben, een geheim vak, dat onmogelijk voor hem verborgen had kunnen blijven.

Zijn ogen schitterden, toen hij er het kleine kistje van fraai bewerkt staal kon uitnemen, dat het bevatte. Het openen van het slot nam nog geen vijf minuten in beslag, en toen hield Raffles de fraaie snoeren diamanten en parels, de oorhangers en andere sieraden in handen.

Hij bekeek vooral met grote aandacht een halssnoer met zeer grote parels en mompelde verheugd:

— Met dat snoer alleen bouw ik wel minstens een vleugel van een ziekenhuis of gesticht. Ik taxeer...

Hij bleef plotseling in zijn alleen-spraak steken, haalde een loep uit zijn zak, zoals de juweliërs die gebruiken, benevens een klein flesje, dat een kleurloze vloeistof bevatte, bevochtigde een top van zijn vinger daarmee, drukte die op een der parels, bekeek deze nogmaals door zijn vergrootglas en toen kwam het sissend over zijn lippen:

— Niet om te geloven, Madame Baralensky, de spruit van een der roemrijkste Russische, adellijke geslachten, draagt namaak.

Hij legde het snoer neer, nam een paar diamanten ringen op, zag onmiddellijk dat deze echt waren, maar moest bij de beschouwing van een driedubbel snoer diamanten wederom tot de voor hem treurige ontdekking komen, dat die stenen zeker geen vijftig pond sterling waard waren, met inbegrip van het gouden montuur.

— Niet om te geloven, mompelde Raffles nogmaals voor zich heen. Maar waar heeft zij dan haar echte spullen? Voor den drommel, ik wil mij niet laten beetnemen als een schooljongen, ik...

Een scherp, metalen geluid achter zijn rug legde hem plotseling het zwijgen op. Zijn instinct dreef hem ertoe, snel te bukken en met dezelfde beweging zijn revolver te grijpen.

Toen hij zich weer oprichtte en naar de deur van de gang keek, had hij zijn eigen wapen in de hand en was de secretaire tussen hem en degene, die daar op zulk een raadselachtige wijze door een gegrendelde deur was binnen getreden.

Het was een vrouw en Raffles herkende haar op het eerste gezicht. Het was Karina Baralensky zelf.

Weliswaar, had Raffles haar nog zelden van dichtbij kunnen zien, maar hij herkende haar aan haar schoonheid. Zij droeg een peignoir, van de fijnste witte zijde welke haar vol slanke gestalte wonderwel deed uitkomen.

Madame Baralensky had altijd een bleke gelaatskleur, maar op dit ogenblik was dat gezicht als van wit marmer. Donker en dreigend en tegelijkertijd spottend keken de grote, donkere o-

gen Raffles van uit dat witte gezicht aan.

Toen kwam er iets als verbazing over haar trekken, zij nam de sigaret uit de mond, met dezelfde hand, waarin ze de browning vasthield en zei langzaam, in uitstekend Engels, maar met haar bekende accent van Russin:

— Dat is vreemd. Een zonderlinge inbreker... Is het mogelijk dat ik u herken?

— Dat is zelfs waarschijnlijk, als gij een goed geheugen hebt, madame, en ik ben nu eenmaal zo dom geweest, mijn masker niet voor te doen, zei Raffles hoffelijk. Zoudt u dat gevaarlijke stukje speelgoed maar niet liever uit uw handen leggen?

— Het is geen speelgoed, als ik het gebruik, mijnheer de inbreker. Ik zal u op mijn beurt moeten verzoeken, uw schiettuig op die tafel daar te leggen.

— En op mijn beurt zal ik moeten weigeren, madame. Ik heb u horen afschilderen als een doortastende vrouw en daarmee moet ik rekening houden. Gij zoudt in staat zijn mij aan de politie over te leveren, niet waar?

— Misschien... antwoordde de vrouw langzaam. Hoe komt het, dat gij er zo chique uitziet?

— Wel, ik geloof, dat ik mij een heer mag noemen...

— Ik vrees dat dit de zaak voor u er niet beter opmaakt, mijnheer de inbreker. Een vent met een boeventronie en een pet met een grote klep op zou hier waarschijnlijk gemakkelijker vandoen zijn gekomen.

— Gij bedoelt een inbreker uit een Amerikaans sensatiestuk of uit een humoristisch weekblad?

— Ja, dat bedoel ik. Waar kan ik u ontmoet hebben?

— Wel, ik denk in een van uw salons of misschien wel bij Lady de Jovailles. Maar nu zal ik u toch werkelijk moeten verzoeken, om die revolver neer te leggen, want ik ben wat gehaast. Ik houd niet van huizen, waarin men door gegrendelde deuren kan binnen komen.

— De grendel werkt van buiten ook, als men het geheime mechanisme maar weet te vinden, zei de vrouw rustig.

— Dat is het nu juist, wat mij in het geheel niet bevalt, hernam Raffles, zonder de Russin een moment uit het oog te verliezen.

Er was iets loerends in haar ogen gekomen, dat hem niet aanstond en hem op zijn hoede deed zijn. Hij hield zijn wapen nog altijd recht voor zich uit en vervolgde kalm:

— Bedenk wel, dat ik zal vuren, als ik u een beweging met dat pistooltje zie maken. En ik schiet altijd raak. Ik zal u niet doden, de hemel beware mij, maar ik zal u weten te beletten, mij in handen van de politie over te leveren.

De vrouw liet het wapen zakken, vouwde de handen over elkander en zei in een bevallige houding tegen de deurpost leunende:

— Ga dan maar.

— Ik zal van uw toestemming gebruik maken, zei Raffles met een buiging. Vindt gij goed, dat ik die deur met die merkwaardige grendel gebruik?

— Neen, dat vind ik niet goed. Kies een andere weg.

— Dan blijft alleen het raam en de tussendeur over. Gij zult mij zeker wel toestaan deze weinige echte sieraden

bij mij te steken. Gij kunt toch werkelijk niet van mij verlangen, dat ik al die moeite geheel voor niets heb gedaan?

Karina Baralensky haalde slechts de schouders op en Raffles liet de ringen en een paar oorhangers met een vlug gebaar in zijn zak glijden. Toen boog hij nogmaals, zette zijn hoed op, trad op de slaapkamerdeur toe en opende deze.

Er stond een lange, roodharige vent achter, met een grijns op zijn gezicht en een revolver in de hand. Het wapen wees op de linkerborst van Raffles, die kalm een stap terug deed en zei:

— Excuseer, ik wist niet dat deze nooduitgang versperd was.

Hij wendde zijn blik naar het raam, sloeg glimlachend het gordijn terzijde, zag daar een man eveneens met een revolver in de hand hetgeen hem schouderophalend deed zeggen:

— Ik zie het al. Ik ben hier een slecht geziene gast. Ik moet een of andere vergissing hebben begaan. Madame, gij behoeft geen woorden te verspillen en kunt mij als uw gevangene beschouwen.

HOOFDSTUK II

DE BEDOELINGEN VAN KARINA BARALENSKY

De vrouw, die bij de deur was blijven staan, was zelfs niet van houding veranderd. Zij deed met half dichtgeknepen ogen een paar trekken aan haar sigaret, kwam toen de kamer wat verder in en onmiddellijk verscheen er op de deurdrempel een derde man, niet minder goed gewapend, dan de twee anderen, zodat Raffles wel inzag, dat tegenstand hier nutteloos was.

Hij legde de ringen zeer kalm weer op een tafeltje en zei met opgetrokken wenkbrauwen, rondziende:

— Het is duidelijk, ik ben hier in een wonderlijk gezelschap verzeild geraakt. Het is een grote verrassing voor mij, dat moet ik eerlijk bekennen.

— Ja, dat is wel te begrijpen, zei Karina Baralensky afgemeten. Zeg mij eens, wat dacht je wel, mijnheer de inbreker, toen je ontdekte, dat een groot gedeelte van mijn juwelen vals zijn?

— Ik dacht: welk een schande voor een Russische dame van adel, antwoordde Raffles, haar strak aanziende.

De vrouw, die geen ogenblik haar donkere ogen van hem had afgewend, beet even op haar lippen en zei toen plotseling bits tot de roodharige vent en in de Russische taal:

— Wij kunnen hem niet dadelijk laten vertrekken. Die man kan gevaarlijk worden. Als hij een gewone inbreker was...

Raffles had zeer goed verstaan, wat zij zei, want hij kende de Russische

taal zeer goed, maar hij wachtte er zich wel voor daarvan iets te laten blijken.

Wat dit alles te betekenen had, was hem nog niet duidelijk, maar hij zag wel, dat deze Russische gravin een wonderlijk personage was, die om twee uur in de nacht bezoek bleek te hebben van drie nogal slecht geklede en gewapende mannen.

Hij keek hen eens goed aan en hij maakte bij zichzelf de opmerking, dat zij er niet zeer geruystellend uitzagen. Vooral de man met het rode haar had een markante boeventronie. Hij leek zeer sterk te zijn, met zijn brede schouders en zijn stierennek.

De man, die achter Karina Baralensky stond, droeg een tamelijk versleten tuxedo, waarop hij zeer trots scheen te zijn. In het knoopsgat was een grote gardenia gestoken. Het was een kledingstuk waarschijnlijk bij een uitdrager gekocht. De derde man was klein en zag er ziekelijk bleek uit. Hij had het uiterlijk van een muis met zijn spits gezicht, zijn kleine, levendige kraaloogjes en het ijle vlasbaardje. Raffles zag onmiddellijk, dat dit kleine mannetje van het hele gezelschap de gevaarlijkste was en het meest te duchten. Er lag iets op het smalle gezicht dat van wreedheid en arglist sprak.

— Leg die revolver nu maar op tafel, zei de vrouw langzaam tot Raffles. Het is mogelijk en zelfs waarschijnlijk, dat gij een onzer zoudt neerschieten,

misschien zelfs twee, maar de anderen zouden u overmeesteren, begrijpt ge mij?

— Wel, gij spreekt zeer duidelijke taal, zei Raffles, zijn revolver neerlegend, maar ik zou nog wel graag weten, wat gij nu denkt te doen. Ik heb inderdaad gezien, dat een groot deel van uw juwelen vals zijn en natuurlijk, waar het past, spreek ik gaarne de waarheid, tenzij de nadelen daarvan al te groot zouden zijn. In dit geval zou ik het zeker doen. Welk een indruk zou het niet maken, voor de rechter, maar vooral voor het damespubliek in de rechtszaal, als ik daar met luide stem moest verklaren, dat de prachtige juwelen van gravin Baralensky grotendeels vals zijn.

De vrouw kneep haar ogen weer half dicht, keek Raffles aandachtig aan door de nauwe spleten, terwijl zij een rookwolk in zijn richting blies en zei toen langzaam:

— Gij moet een uitstekend vrouwenkenner zijn. Dat was een heel handige zet. Gij speculeert natuurlijk op mijn vrouwelijke ijdelheid en mijn vrees voor een schandaal. Jammer, maar ditmaal hebt gij toch misgerekend, denk ik. Ziet gij, het kan mij zoveel niet schelen, of het bekend wordt, dat mijn juwelen vals zijn. Men ziet dat tegenwoordig zo vaak. En daarenboven... maar dat gaat u eigenlijk niet aan. Laat het u voldoende zijn als ik zeg, dat het mij volkomen onverschillig zou zijn, wat gij van mijn juwelen zoudt beweren.

— En, zou het u ook onverschillig zijn, als ik voor de heren rechters een doorzichtige toespeling maakte op het wonderlijke herengezelschap, dat gravin Baralensky om twee uur in de nacht in haar huis ontvangt?

Voor een kort ogenblik flikkerden de donkere ogen boosaardig. Karina Baralensky deed een stap naar Raffles toe en zei, half over haar schouder:

— Gelooft gij niet dat iedereen het recht heeft om in zijn huis te ontvangen wie hij wil?

— Zeker, zeker, ongetwijfeld, antwoordde Raffles haastig. Niemand zal dat kunnen tegenspreken, vooral niet

in een stad als Londen. Maar ziet gij, er zijn toch nog zekere nuances. Er zijn zekere grenzen. Een gravin en met name een Russische, kan bezoek ontvangen van wie en wanneer zij verkiest, maar misschien zou een rechter van oordeel zijn, dat zij wat toch kieskeuriger behoorde te zijn en geen gewapende boeven moet ontvangen in het holst van de nacht.

Er werd een dreigend gemompel hoorbaar en het kleine mannetje riep met een schelle stem:

— Moeten wij ons dat laten zeggen, Karina? Naar de kelder met die schoft. Je praat veel te lang met hem. Hij is een kletskaus, die meer kan loslaten dan goed voor ons is.

De man had Russisch gesproken, waarschijnlijk om niet door de inbreker te worden verstaan, maar hij sprak het met een sterk buitenlands accent. Raffles vermoedde, dat hij een Duitser of een Hollander was, naar het accent te oordelen.

De vrouw had de wenkbrauwen gefronst en zei kortaf:

— Daar is geen haast bij, van Buren, laat dat maar aan mij over. Wij hebben hier niet te doen met een bourgeois, maar met iemand die bijna ons gelijke is. Vooral geen overhaasting.

Zij had ook dit in de Russische taal gezegd en de verbazing van Raffles nam toe. Hij was echter wel zo verstandig niets te laten blijken. De vrouw ging nu in het Engels voort, nog een stap in zijn richting doende:

— Aan persoonlijke moed schijnt het je in ieder geval niet te ontbreken, mijnheer de inbreker. Je durft heel wat zeggen. Maar als ik nu eens zei, dat de mannen, die gij boeven noemt, mijn persoonlijke vrienden zijn?

— Wel, dan zou ik dat ongetwijfeld zonderling vinden, antwoordde Raffles rustig.

— Er zijn er nog heel wat meer hier in huis.

— Dat is nog zonderlinger.

— Zeker wel vijftientig.

— Het toppunt van zonderlingheid. Ik weet zeker dat de rechter, als ik hem dat meedeel, beslist eens zal willen on-

derzoeken, of gravin Baralensky wel bestand zal zijn tegen een grondige inspectie van haar papieren.

De vrouw stond nu vlak voor hem en haar stem klonk heel gewoon, alleen een weinig slepend, toen zij tot hem zei:

— Maar, is het wel zo zeker, dat men u de gelegenheid zal laten om die verklaring af te leggen?

— Wel, dat geloof ik stellig. Tenzij gij van plan mocht zijn mij hier gevangen te houden.

— U gevangen houden? zei de vrouw langzaam. Ik weet niet of dat wel gewent is; dat zou op den duur lastig worden. Naar ik meen zijn er nog wel andere middelen om...

— Aha, wij begrijpen elkander, zei Raffles. Er komt nu althans een weinig licht in de duisternis. Geen gravin dus, want die zou zeker niet zo optreden tegen een gewone inbreker, maar heel iemand anders. De vertrouwde vriendin van mannen, die waarschijnlijk door een toeval hun plekje in de gevangenis gemist hebben en misschien nog wel meer.

Karina Baralensky antwoordde niet dadelijk. Met onbeschaamde vrijmoedigheid bestudeerde zij aandachtig het gezicht van haar gevangene en toen scheen haar eensklaps iets in te vallen:

— Fouilleert hem eens, jongens, zei zij, maar wacht even, roept er eerst nog een paar bij. Als ik nog verstand heb van mensen, dan is deze er een, die voor zijn eigen bediening vier of vijf man nodig heeft. Fluit maar even, van Buren. Drie man is genoeg.

Het mannetje met het muizengezicht schuivelde weg, met een gebogen rug en zo van achteren gezien leek hij een goedaardig, door de jaren versleten dorpsonderwijzertje.

Er werd geen woord meer gesproken, tot hij met drie mannen terugkeerde.

Raffles had een vluchtige blik in de richting van zijn revolver geworpen en dadelijk had de vrouw glimlachend het wapen weggenomen.

De drie mannen, die door van Buren waren gehaald, zagen er al niet aantrekkelijker uit dan de anderen. Een hunner had een bloemzoet gezicht,

maar er was een gevaarlijke glans in zijn hardblauwe ogen. Raffles wist onmiddellijk wie die man was. Nog geen jaar geleden had die vent deel uitgemaakt van een gevaarlijke bende te Brussel.

De twee anderen, beiden zeer donker en van een Italiaans type, kende Raffles niet.

Het drietal was zeker al door van Buren in de gang op de hoogte gebracht, want zij liepen onmiddellijk op Raffles toe, rukten zijn jas open en gespten de riem van de tas los met een vlugheid en een handigheid, die veel te denken gaven omtrent de aard van hun beroep.

Zij plaatsten de tas dadelijk voor hun gastvrouw op tafel en traden toen tot aan de wand terug als goed gedrilde soldaten.

De Russische vrouw deed de tas open en nam er een paar van de voorwerpen uit, die ze bevatte.

— Gij schijnt verstand te hebben van zulke instrumentjes, zei Raffles spottend.

De Russin wierp hem even een duistere blik toe, maar liet daarna een helder lachje horen en zei:

— Een vrouw in mijn omstandigheden moet van alles verstand hebben. Je noemde daareven je zelf een gewone inbreker. Die bescheidenheid is misplaatst, vriendlief. Je moet een meester zijn in je vak. Reeds de manier waarop je hier bent binnengedrongen, bewijst dat. En als er hier niet toevallig een kleine vergadering was geweest, laten wij zeggen een gezellige bijeenkomst, dan zou je mij vast en zeker beroofd hebben van die ringen.

— Om het contante geld niet te vergeten, voegde Raffles er aan toe.

— Precies... ook het contante geld. Hecht je daaraan?

— Zeer veel.

— Nu, wie weet wat er nog gebeurt, zei de vrouw en dezelfde raadselachtige glimlach verscheen weer om haar lippen. De instrumenten in die tas zijn van uitnemende kwaliteit en bovendien heel zeldzaam. Hebt gij die zelf gemaakt?

— Om u te dienen. In mijn vrije tijd.

Het is om zo te zeggen een hobby van me, antwoordde Raffles beminnelijk.

De vrouw keek hem een ogenblik spottend aan, ging toen naar de secretaire en bekeek het meubel aandachtig. Toen zij zich weer oprichtte, lag er een peinzende uitdrukking op haar gelaat, en het duurde wel een paar minuten voor ze weer begon te spreken:

— Luister eens, zei zij, dit is eerste klas werk. Ik geloof te mogen zeggen, dat ik iets afweet van het forceren van meubelen. Maar zo iets heb ik nog nooit gezien. In heel Engeland zullen er geen drie mannen aan te wijzen zijn, die zo schitterend hun vak verstaan. Het levert je zeker heel wat op?

— Genoeg om van te leven, antwoordde Raffles met een glimlach.

— Zou je niet lust hebben om bij ons te blijven?

— Een zeer zonderlinge vraag voor een gravin, meende Raffles.

— Houd op met die dwaasheid, riep de vrouw ongeduldig uit. Zelfs een uilskuiken kan nu wel begrijpen, dat ik heel wat kan zijn, maar zeker geen Russische gravin. En een stommeling ben je niet. Ik herhaal dus mijn vraag.

— Voor ik hier op kan antwoorden, zou ik toch eerst moeten weten, wie en wat gij eigenlijk zijt, gij en uw gasten.

Voor de vrouw iets had kunnen antwoorden, klonk het piepstemmetje van van Buren:

— Niet zeggen, Karina. Naar de kelder met die idioot. Laten we ons van hem bevrijden. Jij zegt dat je op mijn mensenkennis vertrouwt, welnu, ik zeg je dat die man hoogst gevaarlijk is en slimmer dan vier of vijf van ons bij elkaar, wie het dan ook zijn mogen. Neem je in acht; ik waarschuw je. De kelder is de beste oplossing. Wat komt het leven van die vent er op aan?

— Zwijg van Buren, gebod Karina stampvoetend. Ditmaal geloof ik het beter in te zien. Deze man kan ons van groot nut zijn door zijn bekwaamheden en zijn moed en wij moeten hem tot een der onzen maken. Zo niet goedschiks, dan kwaadschiks.

— En ik zeg je, dat je evengoed te midden van ons een mand met giftige

slangen kon openen, snerpte van Buren.

Zijn spichtig gezicht was grasgroen geworden. Hij begon in het Hollands rad te vloeken, na tot dusver de Russische taal te hebben gebruikt. Daarbij keek hij Raffles met zijn venijnige oogjes vol haat aan.

Karina had de schouders opgehaald en kwam weer dicht voor Raffles staan.

— Noem ons zoals gij wilt. Noem ons uitgestotenen, ontevredenen, anarchisten, nihilisten...

— Of boljewisten.

— Ook goed. De naam is onverschillig, ging Karina voort. Wij strijden tegen de maatschappij en jij doet dat ook volgens je zeggen. Je bent evengoed buiten de wet geplaatst als wij.

— Maar mij dunkt dat de Engelse wet u niet zo kwaad behandelt, merkte Raffles op.

— O neen? zei Karina sarcastisch. Geloof je soms dat jouw vervloekte regering ons ook maar één dag langer hier zou dulden, als zij wist wie wij waren?

— Neen, dat geloof ik niet, antwoordde Raffles kalm. Zij zou streng optreden, denk ik, als zij wist, wat gij doet; want gij treedt niet ridderlijk op, niet in het openbaar, maar wroet in het duister.

— Omdat wij hier niet anders kunnen, riep de vrouw met stemverheffing. Jullie zogenaamde vrijzinnige regering...

— Madame, viel Raffles haar in de rede, ik wil gaarne bij voorbaat al het kwaad geloven dat gij van die regering zoudt kunnen zeggen, zowel als het al het goede. Ik beloof dat ik tamelijk wel op de hoogte ben van politiek. Er is geen regering, van welke politieke kleur dan ook of, eenmaal aan het bewind gekomen, vergeet zij al haar beloften en haar standpunt.

— Maar gij zijt een der onzen. Gij zijt een anarchist.

— Pardon, madame, zo hoog gaat mijn eerezucht niet. Ik ben maar heel gewoon een onverschillige, tenminste in die zin, dat ik tot de ontdekking ben gekomen, dat het volkomen onverschil-

lig is, welke regering het bewind in handen heeft. Wat de ene opbouwt, breekt de andere meestal weer af, maar gelukkig volgen daar weer slopers op, die hun eigen bouwwerk tegen de grond halen. Zo blijft er dus een zekere wisselwerking bestaan en deze zonderlinge aarde blijft door de oneindigheid rondtollen, zo goed en zo kwaad als dat gaat.

— Maar als wij winnen, dan zal het anders worden, dan wordt het goed, riep de vrouw terwijl haar ogen schitterden van geestdrift.

Raffles schudde langzaam het hoofd en zei:

— Het wordt nooit goed. De massa is dom en karakterloos. Slechts een enkeling kan nu en dan iets goeds uitwerken, mits hij dan ook steeds alleen blijve en op zijn kracht vertrouwt en eerlijk blijft. Een man, die menselijk is, niet liegt en zich zelf, zijn volgelingen en zijn land niet wil verrijken ten koste van andere landen. Uw volgelingen hebben geen eigen oordeel. Zij doen wat een fanaticus hun voorpraat.

— Zij zijn ongelukkig, zij zijn rampzalig, zij worden vertrapt, riep de Russin woedend met vertrokken gelaat. Zij willen op hun beurt genieten, zij willen dat allen gelijk zullen zijn.

— Ja, ja, dat klinkt alles heel erg mooi. Dat waren ook de leuzen van de Franse revolutionairen: gelijkheid, vrij-

heid en broederschap en ook de leuzen van Hitler met zijn eeuwigdurend derde rijk. En wat is er van terecht gekomen? Door de verderfelijke propaganda van Göbbels, heeft hij het volk aan zijn voeten gekregen, datzelfde volk, dat hij voorgelogen en bedrogen en naar de afgrond gevoerd heeft. Maar zouden wij niet liever deze politieke gesprekken staken? Wanneer het er ons om te doen is, elkaar te overtuigen dan kunnen wij ons die moeite gerust besparen. Wij zijn allen zwakkelingen, die ons laten overheersen door de sterkeren, die ons als een kind aan de hand meevoeren. Nog eens: laat ons hierover verder zwijgen. Het begint intussen laat te worden, mag ik weten wat u met mij voorheeft?

De vrouw had hem rustig laten uitspreken. Haar gelaat was weer kalm toen zij dicht bij hem kwam staan en zacht zei:

— Ik heb besloten, vriend, dat je bij ons zult blijven en ons zult helpen. Neen, zeg niets, je zult misschien weigeren en dat zou dom zijn. Ten eerste heb ik de macht om je te dwingen en ten tweede, zul je het heel spoedig uit je zelf doen, voor mij, Karina Baralensky.

Ergens uit de troep mannen werd een nijdig gebrom vernomen en toen werd Raffles aangegrepen en weggevoerd.

HOOFDSTUK III

DE OPDRACHT

Raffles werd naar een der grootste vertrekken van het huis gebracht en vond daar de rest van het gezelschap, vrouwen en mannen, die, in allerlei houding en gehuld in een dichte tabaksrook, stonden, lagen of zaten en in wel zes of zeven talen levendig en op gedempte toon met elkander spraken.

Sommigen lagen in een luie stoel, met hun hakken op de tafelrand, anderen lagen languit op een rustbank, terwijl er twee of drie anderen op de vloer zaten, met gekruiste benen.

Raffles herkende dadelijk een Indiër, een Spanjaard en een Chinees. Er waren echter ook Fransen, gesticulerend en luidruchtig, een Portugees en nog enkele andere nationaliteiten.

Raffles had natuurlijk reeds aanstonds begrepen, dat het toeval hem hier had gebracht in het hoofdkwartier van een internationale bende.

De Russin was blijkbaar de aanvoester. Zij sprak uitstekend de voornaamste Europese talen, zonder ooit naar een woord te moeten zoeken, en door haar schoonheid en haar sterke persoonlijkheid oefende zij, naar het scheen, grote invloed uit op die mannen en vrouwen van verschillende landaard.

Daarbij speelde zij een rol, op waarlijk voortreffelijke wijze, want Raffles, die de mensen doorzag, had niet anders gedacht, dat zij werkelijk een lid was van de grote familie der Baralensky's

van wie er in België zowel als in Griekenland, in Spanje en zelfs in Argentinië wonen. Allen waren uitgeweken toen de oorlog uitbrak. Tientallen Baralensky's waren, toen Stalin aan het bewind kwam, vermoord, maar er waren er ook veel ontkomen. Dat waren de slimsten geweest, die de grote ommekeer bijtijds hadden zien aankomen, maar er waren er ook, die hun vermogen in de steek hadden moeten laten, en straatarm genoodzaakt waren om allerlei baantjes aan te nemen om in het leven te blijven.

Allen keken Raffles nieuwsgierig, maar niet bepaald vijandig aan. Waarschijnlijk waren zij reeds op de hoogte gebracht van hetgeen er in het huis was voorgevallen.

Toen Raffles dat troepje zag, onverschillig de fraaie meubelen besmeurend en zich gedragend als in een zeemanskroeg, toen moest hij onwillekeurig glimlachen, als hij dacht aan het fijne gezelschap, dat hij in deze zaal nog geen week geleden had aangetroffen: dames in fraaie avondtoiletten, heren in tuxedo's en rok, allen omgeven door die zekere geur, die het gevolg is van zorgvuldig lichaamsonderhoud, van goed eten en van het gemis aan iedere noodzakelijkheid, het dagelijks brood in het zweet des aanschijns te moeten verdienen.

De meesten der aanwezigen waren niet eens van houding veranderd, toen Raf-

fles werd binnengeleid, door een achttal stevige knuisten vastgehouden, terwijl Karina op enige afstand volgde.

Allen zwegen echter dadelijk, toen de gastvrouw binnentrad. Haar stem klonk helder en opgewekt en een ogenblik kon Raffles zich voorstellen dat daar de bevallige gastvrije en geestige gravin, Baralensky stond, toen zij zei:

— Kameraden, ik stel jullie hier voor een nieuwe medewerker. Ik ben overtuigd dat hij zelf nog aarzelt, maar dat zal wel gauw overgaan. Wij overvielen hem, toen hij bezig was naar mijn valse juwelen te hengelen. Een beetje eerbied voor hem, vrienden. Hij is een uitnemend vakman, een waar genie in dat genre, en wij zullen hem nodig hebben, voor een aardig klein karweitje, dat ik hem zal opdragen. Misschien weigert hij wel, maar niet lang, daarvan ben ik overtuigd. Ik ben blij dat wij de hand op hem hebben kunnen leggen. Er zijn er onder jullie, die tamelijk vingervlug zijn, maar het zijn maar beginnelingen, vergeleken bij deze man, die... dat is waar ook, ik weet nog niet eens je naam, waarde vriend. Hoe heet je?

— Brown... Edward Brown, om u te dienen, gravin... eh... eh... dat is waar ook, ik heb ook nog niet het voorrecht gehad uw naam te horen.

De Russin glimlachte, dacht even na en zei toen:

— Ik zou je een naam kunnen noemen, in het Russisch, die daar al even gangbaar is als jouw Brown, maar ik zal eerlijker zijn dan jij en je mijn naam niet zeggen. Noem mij Karina, zoals de anderen. Dat is werkelijk mijn voor-naam. En ik zal jou Edward noemen, in de hoop dat je ook werkelijk zo heet. Dat Brown neem ik dan maar op de koop toe. Je blijft dus bij ons...

— Dat wil zeggen... tegen mijn zin, viel Raffles haar vlug in de rede. Ik moet wel...

— Mijnentwege. Voorlopig dan tegen je zin. Maar deze nacht zal niet verstreken zijn, of je zult wel tot andere gedachten zijn gekomen.

Weer liet zich een dreigend gemopper horen, uit de rijen der mannen; Karina wendde langzaam het hoofd om, fronste

de wenkbrauwen en zei kortaf:

— Laat ik dat gemopper niet meer horen. Ik geloof de man te kennen, die het voortbrengt en ik verkies niet, dat er kritiek op mijn woorden wordt uitgeoefend.

Raffles wist wie de mopperaar was. Het was niet van Buren, ofschoon dat mannetje smoorlijk en wanhopig verliefd was op zijn mooie gastvrouw. Het was de roodharige reus geweest, die nog altijd dreigend naar de gevangene keek. Nu pas begreep Raffles goed, in welk een wespennest hij geraakt was. Mannen kunnen elkander tamelijk wel verdragen tot liefde er bij te pas komt. Dan snijden zij elkander om een wisselwasje de hals af.

Als hij soms nog had willen ontsnappen, dan moest hij toch althans voorlopig de hoop daarop prijsgeven. Er waren zeker wel een stuk of veertig personen daar in die kamer en verreweg de meesten daarvan waren gewapend. Hij zou geen stap hebben kunnen doen, of hij zou een kogel of een dolk in zijn rug hebben.

Voorlopig was het zaak zich kalm te houden. Hij begreep nog niet wat men met hem voor had, maar wellicht zou hij er zijn voordeel mee kunnen doen. Hij verloor er dus niets bij, zich te houden, alsof hij zich in zijn lot schikte.

Het was weer volkomen stil geworden en in die stilte klonk het schrille stemmetje van van Buren, die uitriep:

— De kelder. Naar de kelder met die vent. Als je het niet doet zul je er nog berouw van hebben, Karina. Let op mijn woorden.

— Als mijnheer van Buren het waagt nog één enkel woord zonder mijn toestemming te zeggen, dan zal ik de straf van de derde graad op hem moeten toepassen.

De stem van Karina had ijskoud geklonken, toen zij deze woorden sprak en haar donkere ogen hadden de kleine Hollander als het ware doorboord. Opnieuw trad stilte in. Van Buren had zich nog kleiner gemaakt en was weggekropen achter de roodharige reus en uit die veilige schuilplaats wierp hij nu blikken van dodelijke haat op de gevangene, die

daar zo rustig en schijnbaar zonder een spoor van vrees midden in het vertrek stond.

Karina nam weer het woord.

— Ik verklaar de vergadering voor ontbonden, kameraden. Voor vannacht is het voldoende geweest. Gaat allen nu heen en wacht mijn verdere instructies af. Dezer dagen zullen wij wellicht reeds handelend kunnen optreden. Er zijn grote dingen op komst. Ik heb met deze man te spreken en hem mijn plannen te ontvouwen.

— Je bent gek, Karina, riep de roodharige woedend. Dacht je dat je die man in bedwang kon houden? Hij zal je verdragen en er met je ringen vandoor gaan. Hij zal de politie op je afsturen.

Karina schudde langzaam het hoofd en zei rustig:

— Neen, Hare, daar ben ik niet bang voor. Hij is ongewapend. Trouwens drie of vier van jullie mannen kunnen hier blijven. Ik bedoel hier in dit huis. En natuurlijk tot ik hem zal wegzenden. Maar ik moet alleen met hem spreken. Ik ben overtuigd, dat hij dan sneller zal toehappen.

Onder het spreken had zij haar blikken langzaam laten gaan over de krachtige, slanke gestalte van haar gevangene en een zegevierend zelfbewust glimlachje gleed over haar gelaat. Op een enkel gebaar van Karina brak men op, snel en zonder een woord tegen te spreken. Karina scheen er goed orde onder te kunnen houden, zo merkte Raffles bij zichzelf op, terwijl hij trachtte een veldtochtplan te bedenken.

Hij wist dat Charles Brand op nog geen honderd meter afstand met de auto stond te wachten en als zijn trouwe vriend ongerust zou worden, dan zou hij zeker wel een kijkje komen nemen en hem helpen, als het nodig mocht zijn.

Brand had echter opdracht gekregen in geen geval iets te ondernemen voor er twee uren waren verlopen, van het ogenblik af dat Raffles uit de auto stapte en aan die twee uren ontbrak nog een half uur.

Het was dus zaak dat half uur vol te praten, zoals men dat noemt.

De uittocht van de aanwezige bende-

leden had zich binnen enkele minuten voltrokken. Een zeven- of achttal riep Karina een vaarwel toe en de rest geloofde het wel.

Slechts zij, van Buren, Hare en de man in de versleten tuxedo bleven met Raffles alleen achter in het grote vertrek, waar de stoelen verward door elkander stonden, de tafel van zijn plaats was getrokken en overal sigarettenpeukjes in en om de asbakjes lagen.

Karina wendde zich nu tot de drie mannen en zei:

— Ik neem Brown mee naar de blauwe kamer. Jullie zullen de wacht houden, maar op een behoorlijke afstand. Wat ik met deze man te spreken heb, zullen jullie tijdig genoeg horen. Ik geloof dat ik hier een ware vondst heb gedaan. Een inbreker, die zich uitdrukt als een heer en die meer verstand in zijn pink heeft dan vijftig anderen in hun hersens. Loop voor mij uit, Brown. Ik zal je wel zeggen hoe je gaan moet. Maar bedenk wel, dat ik nog altijd mijn aardig schietinstrumentje in de hand heb. Ik zou het jammer vinden, als ik het moest gebruiken, maar als het moet, geloof ik toch niet dat ik zou aarzelen.

Raffles boog licht, draaide zich op de hielen om en liep naar de deur. Karina volgde hem op drie passen afstand en gaf hem haar aanwijzingen.

Achter haar, bijna op haar hielen, dreigend als het noodlot in persoon, volgde van Buren, Hare en de man in de tuxedo. Zij hadden alle drie hun rechterhand in hun broekzak, waar waarschijnlijk wel nog iets anders in zat dan een sigarenpijpje of een zakdoek.

— Nu de gang in... die trap daar op en dan...

— Vermoei u niet, Karina, zei Raffles op zijn hoffelijkste toon. Ik weet de blauwe kamer wel te vinden, zonder uw aanwijzing, ik ben er vaker geweest.

— Dat is bluf, Brown.

— Het is de waarheid. Werkelijk, ik houd niet van bluffen. Het is zes dagen geleden. Het was op uw jour. Generaal Hudson, die vervelende praatjesmaker, die er uitziet als een jichtige duizendpoot maakte het u lastig bij de schoor-

steenmantel. Hij maakte u het hof op zijn bekende, opdringerige manier. Er trapte hem toen, schijnbaar bij ongeluk een gast op de eksterogen en hij maakte zich vloekend en strompelend uit de voeten. Die gast was ik. De blauwe kamer heeft twee ramen op het Zuiden. In de hoek bij de haard staat, op een zuil van zwart marmer, een zeer fraai Minervabeeld. De elektrische kroon is van gesmeed ijzer en...

— Houd maar op... houd maar op, gij doet mij herinneren aan een afslager op een veiling, riep Karina verschrikt, met een kort lachje. Nu, dat zijn daar fraaie onthullingen, vermommingsen dus ook al. Wel, ik begin hoe langer hoe meer te geloven, dat ik in jou een onwaarderebare assistent heb gevonden, Brown.

— Misschien, misschien niet, antwoordde Raffles en zijn brede schouders gingen even de hoogte in.

Er werd verder niets meer gezegd tot Raffles de blauwe kamer binnentrad, die haar naam ontleende aan het blauwe damast, waarmede de wanden en de zitmeubelen bekleed waren. Hij ging dadelijk naar de vensters, trok er de blauwzijden gordijnen voor dicht, liep naar de tafel en maakte licht.

De drie mannen wilden eveneens binnentreden, maar Karina zei op haar koele bevelende toon:

— Jullie weet wat ik gezegd heb. Ik wil alleen met hem spreken. Ga naar de gele kamer en wacht daar tot ik jullie roep. En in geval van gevaar... zal ik wel het bekende teken geven.

— Als hij je daar maar gelegenheid toe geeft, Karina, bromde Hare, terwijl zijn ogen loerend van het gelaat der schone Russin naar de kalme trekken van die zonderlinge inbreker gingen, die in zijn uiterlijk zo weinig zijn beroep verried.

De vrouw haalde de schouders op en zei ongeduldig:

— Ik ben geen kind. Verdwyn nu maar, en doe wat ik zeg. Ik weet heus wel wat ik doe. En ik waarschuw jullie, vergeet vooral niet, dat ik volkomen vrij ben om te doen en te laten wat ik verkies. Ga nu maar.

Schoorvoetend verwijderden de drie mannen zich; Karina overtuigde zich, dat zij de gele kamer binnen gingen, sloot toen de deur en zei met een glimlach:

— Zij zijn een beetje ruw, neem hun dat maar niet kwalijk, Brown. Zij zijn erg op mij gesteld en een beetje jaloers.

— De eerste de beste schooljongen kan zien, dat althans van Buren en die roodharige duivel smoorlijk verliefd op je zijn, Karina, zei Raffles eenvoudig, terwijl hij hoffelijk een stoel voor haar aanschoof.

Zij trok de wenkbrauwen op en wees toen op een andere stoel, terwijl zij zei:

— Ik waardeer die hoffelijkheid, maar ga jij toch maar liever eerst zitten, daar aan die kant van de tafel. Ik ga hier zitten. Wie weet kan die hinderpaal spoedig tussen ons worden opgeruimd; dat zal hoofdzakelijk van jezelf afhangen. En nu terzake. Ik zal zo kort mogelijk zijn.

Karina had tegenover Raffles plaats genomen met de ronde tafel tussen hen in. Zij zat daar in de houding van een lieftallige gastvrouw, maar de revolver wees met grote nauwkeurigheid in de richting van Raffles' borst en deze wist heel goed, dat hij tegenover een vrouw zat, die daarvan gebruik zou maken, zonder een spoor van aarzeling, als zij dat noodzakelijk vond.

Toen ging zij voort:

— De zaak is zo gelegen. Mijn volgelingen, hier in Engeland zien wel in, dat zij hier niet kunnen te werk gaan, zoals wij dat elders hebben gedaan. De tegenpartij is te goed georganiseerd en bovendien hebben jullie nu eenmaal een geheel andere aard.

— Dat is zo; ik geloof niet dat wij zo koelbloedig een vrouw en twee onschuldige meisjes in een kelder als beesten zouden afslachten, zei Raffles haar strak aanziende.

Een kort ogenblik werd Karina doodsbleek en haar ogen schoten vonken, maar zij kalmeerde dadelijk weer en zei, schouderophalend:

— Dat zijn dingen, waarover jij niet kunt oordelen. Het moest; het kon niet anders. Geen enkele hunner mocht in

het leven blijven, het vervloekte geslacht moest tot op de laatste telg worden uitgeroeid. Daarover spreken wij later nog wel eens. Luister nu. Het is ons bekend geworden, dat de machtige Vereniging van Werkgevers een aanval beraamt op onze beweging, die hier het hoofd begint op te steken. Hun voorzitter heeft en dit weten wij met zekerheid, omstreeks zes dagen geleden een vertrouwelijk schrijven gericht tot de nieuwe ministerpresident, waarin hij een soort schema, een veldtochtplan aan de hand doet, waardoor onze groeiende beweging jarenlang machteloos zou worden gemaakt. Er zou onder andere een grote uitsluiting plaats hebben in sommige vakken, terwijl aan de andere kant loonsverhoging zou worden gegeven aan de mijnwerkers en de arbeiders in de transportbedrijven, zoals je misschien weet de machtigste organisaties van Engeland. Het fijne weten wij er echter niet van, maar wij achten het noodzakelijk alles precies te weten te komen. Natuurlijk zou de inhoud van dat uitgebreide schrijven ons heel wat verder brengen, want het is ons bekend, dat de premier naar alle waarschijnlijkheid op de plannen van de werkgevers zal ingaan.

— Het zijn mijn zaken niet, zei Raffles bedaard, maar ik meen ook zoiets vernomen te hebben. Wat verder?

— Ik heb dadelijk begrepen, dat ik een afschrift van die brief moest hebben, maar ik beschik over niemand, in staat, om mij daarbij te helpen. Maar nu heb ik iemand, Brown, en hij zit recht tegenover mij, die dat wel kan.

Het bleef een ogenblik stil in het ver-

trek en Raffles bleef de vrouw aankijken met een uitdrukking op zijn gelaat, die zij pas veel later zou begrijpen. Na een poos zei Raffles:

— Het is dus uw voornemen, mij naar het huis van de ministerpresident te zenden, om mij daar meester te maken van de bewuste brief?

— Niet van de brief zelf, want het moet juist voor de ministerpresident verborgen blijven, dat wij op de hoogte zijn van de plannen der werkgevers. Des te fataler uitwerking zullen onze tegenzetten hebben. De bedoeling is, dat je snel een afschrift van de brief zult maken, of deze fotograferen en daarna weer op dezelfde plaats neerleggen waar je hem vond.

— En... zou ik dat alleen moeten doen?

— Dat zal geheel van je zelf afhangen, zei Karina.

Zij was opgestaan en liep om de tafel heen terwijl de revolver op haar stoel bleef liggen. Zij stond nu vlak voor Raffles, legde haar handen op diens schouders en herhaalde:

— Dat zal geheel alleen van je zelf afhangen. Wanneer wij beiden vrienden worden, begrijp mij wel... zéér goede vrienden, dan weet ik, dat ik je alleen zal kunnen laten gaan. In het andere geval zou ik je een paar van mijn volgelingen moeten meegeven. Nu is het slechts de vraag of dat andere geval zich zal voordoen?

Raffles stond heel bedaard op, vatte haar armen, duwde haar een weinig van zich af en zei kalm:

— Ik geloof dat je mij die drie mannen maar moet meegeven, Karina.

HOOFDSTUK IV

VOORBEREIDINGEN

Raffles had de gewaarwording, dat hij reeds minstens tien minuten voortliep door een holklinkende gang. Hij was geblinddoekt en zijn armen waren stevig op zijn rug vastgebonden.

Aan iedere kant hield een man hem vast en zo werd hij vlug en stil, buiten het huis gevoerd, waarin hij zoëven het begin had beleefd van het vreemde avontuur, waarvan het einde niet te overzien was.

Hij begreep zeer goed, dat zijn leven inderdaad aan een zijden draad hing. Hij was in de macht van mensen, die er rond voor uitkwamen, dat zij een mensenleven van weinig of geen waarde achten, wanneer het in het belang van hun beginselen was en van de zaak, die zij voorstonden.

Raffles was echter volkomen bedaard, rustig en zeker van zich zelf. Toen men hem de blinddoek voor de ogen bond, lag er nog steeds diezelfde glimlach om zijn lippen.

Hij dacht aan Charles Brand en dat stelde hem gerust. Nog maar enkele minuten en zijn trouwe vriend zou zeker op onderzoek uitgaan, het huis verlaten vinden, de sporen van de inbraak ontdekken en onmiddellijk een onder-

zoek gaan instellen, naar de wijze waarop Raffles was weggevoerd.

Hij bedacht dat Brand zich misschien reeds in dezelfde gang bevond, waardoor men hem nu wegvoerde en hem volgde in de duisternis, vastbesloten om op te treden, zodra dit nodig mocht zijn.

Voorlopig liep zijn leven in elk geval geen gevaar, want Karina had hem de opdracht gegeven om de kostbare brief, althans een afschrift er van machtig te worden.

Alles was zeer snel in zijn werk gegaan. Het was duidelijk dat de Russin voornemens was, nog deze nacht haar slag te slaan. Het zou nog minstens drie uren donker zijn en van die duisternis moest men gebruik maken.

Nu bleven allen staan en er werd gefluisterd. Raffles bemerkte dat er licht gemaakt werd en de lichtbron moest zeer sterk zijn, want hij zag een zwakke weerschijn door het doek van zijn ogen heen.

Hij werd een trap opgeduwd en gewoonte getrouw telde hij ondertussen de treden.

Hij begreep onmiddellijk, dat men in een tweede huis was aangekomen, dat door een korte gang in verbinding

stond met het huis van de geheimzinnige Russin.

Het was geen wonder, dat men nooit mensen met verdachte tronieën als gasten in dat huis zag binnen gaan. Natuurlijk kwamen zij allen door deze gang ongezien en vertrokken weer op dezelfde wijze.

Op een gegeven moment werd er een deur dichtgeworpen en Raffles moest een stap of tien door een tweede gang doen, werd toen nogmaals een trap opgeduwd, een deur ging open en weer dicht, stappen en geschuifel van voeten, en weer een kort gefluister. De blinddoek werd hem afgedaan en hij stond even met zijn ogen te knippen in een helder verlichte, eenvoudige gemeubelde kamer.

De mannen, die men Emile en Hare genoemd had, stonden links en rechts van hem en hielden hem vast.

Karina zat in een stoel, met een sjaal om de schouders en keek hem strak aan. Zij was bleek en haar lippen beefden een weinig.

Van Buren stond in een hoek en keek hem met zijn loerende, kleine muizenogen aan.

Zodra hun ogen elkander ontmoetten, zei Karina:

— Wij zullen nu eens tot zaken overgaan. Het duurt nog bijna drie uren, voor de dag aanbreekt. Jij bent wel zo slim en knap, Mr Brown, dat je het zaakje gemakkelijk in die tijd kunt opknappen. Trouwens, je zult dat wel moeten doen. Je weet wat je te doen staat. Een afschrift van de brief, waarover ik het heb gehad. Drie onzer zullen met je meegaan, geen voet van je vandaan blijven en je lot is bezegeld bij de eerste poging om roet in het eten te gooien. Je blijft er immers bij, dat je dat gezelschap verlangt?

Zij keek hem verwachtend aan, met iets smekend in haar blik, maar Raffles antwoordde koel:

— Ik zal mij het onaangename gezelschap van die drie mannen laten welgevallen.

Karina was opgesprongen en kwam met de handen in de heupen vlak voor Raffles staan.

— Hoe vindt je mij? Mooi of lelijk? vroeg ze plotseling, kortaf.

Raffles gaf altijd ronduit zijn mening te kennen en deed dit ook nu.

— Lelijk? zei hij. Hoe kom je er bij? Ik vind je zonder twijfel een van de mooiste vrouwen, die ik in de laatste jaren ontmoet heb. Ik meen dit in volle ernst. Van complimenten houd ik niet.

— Dan is er iets, dat ik niet begrijp, mompelde zij met gebogen hoofd. Nu, wie weet wat er later nog gebeurt.

— Later? vroeg Raffles en hij keek haar met schuins geheven hoofd verwonderd aan.

— Jazeker... later. Wat dacht je, Brown... dat ik je zo spoedig weer liet gaan?

— Ja, inderdaad, dat dacht ik, antwoordde Raffles. Ik meende mijn vrijheid te zullen kopen met... dat nachtelijk bezoek aan onze ministerpresident.

Karina keek hem met een duistere blik aan, kneep de lippen op elkander en zei toen zacht, zo zacht, dat zij mocht geloven dat geen der anderen het zou horen:

— Je kent me nog niet, Brown, dat is nu wel duidelijk. Geloof je dat een vrouw als ik zich op deze wijze laat afschepen? Bij alles wat mij dierbaar is, ik begrijp eigenlijk niet, waarom ik je dadelijk niet met eigen hand een kogel door je hoofd heb geschoten. Maar wij zullen zien. Ik zal je zo stevig aan mij weten te binden, desnoods door banden van misdaad, dat je geheel en al in mijn macht zult zijn en dan zullen wij eens afwachten, of Mr Brown, de inbreker, de meesterdief, zich nog zal afwenden van Karina, die eens de machtigste vrouw van de wereld zal zijn.

Zij wendde zich met een ruk om en Raffles zag, langs haar heen kijkend, de hatelijke muizenogen van van Buren.

— Dat is een heel gevaarlijk kereltje, overwoog Raffles, die kleine Hollander en ik zal mij voor hem in acht moeten nemen, meer dan voor die roodharige reus, of voor die meneer in zijn vette tuxedo. Ik zal zorgen dat ik hem nooit achter mijn rug krijg.

Karina had zich binnen enkele seconden hersteld van haar emotie en zei zeer bedaard:

— Emil, Hare en jij, van Buren, zullen hem vergezellen. Maakt zijn touwen los, maar houdt hem goed in het oog, want hij ziet er uit als iemand die meer pijn op zijn boog heeft, dan wij vermoeden. Ik houd niet van dat glimlachje van hem. Daar zit iets in, dat mij...

— Hoe is je ware naam?

— Grey.

— O, ja? Je bent dus van kleur veranderd? Eerst bruin en nu grijs. Nu, zoals je wilt, ook je ware naam zal ik wel leren kennen. Ik heb vermoedens...

— Je kunt vermoeden wat je wilt... het zijn en blijven gissingen, Karina, zei Raffles op gemoedelijke toon. Zij kunnen je slechts onaangenaamheden berokkenen. Laat het desnoods maar Brown blijven.

Men had intussen de touwen losgeknoopt, waarmee de armen van Raffles waren vastgebonden en hij strekte ze een paar malen krachtig uit om de bloedsomloop te herstellen.

Dadelijk ging er een dreigend en waarschuwend gemompel op en Raffles moest er om lachen.

— Mijn tas met instrumenten, zei hij opgewekt. Als het moet, laten wij dan ook maar dadelijk aan het werk gaan. Aan uitstel heb ik een hekel.

De drie mannen stonden al klaar, goed gewapend. Er waren nog meer mannen in datzelfde vertrek en Raffles was te verstandig, om ook maar de geringste poging tot verzet te doen.

Karina had hem zwiingend gadegeslagen en zei nu, de sjaal dichtert om zich heentrekkend:

— Ik zelf zal je met een paar kameraden op korte afstand volgen, Brown. Niet, omdat ik geloof, dat je zo dom zult zijn, je eigen glazen in te gooien, maar omdat ik dadelijk de uitslag wil weten. Misschien zou ik je ook kunnen helpen, in geval je verrast werd.

— Ik word zelden of nooit verrast, Karina, zei Raffles rustig. Maar natuurlijk kan ik alleen voor mij zelf instaan. Als het gewapend trio, dat mij verge-

zelt, even stil te werk gaat als ik, dan zal alles voortreffelijk gaan, dat verzeker ik je.

— Ik hoop het. Je moet me zelf het afschrift overhandigen; ik geef je een half uur om het over te schrijven. Is dat voldoende?

— Ruimschoots, zelfs een kwartier zal wel genoeg zijn en misschien nog minder, antwoordde Raffles en alweer kwam de raadselachtige uitdrukking op zijn gelaat, waaruit de heldere grijze ogen de vrouw onbeschroomd aankeken.

Allen verlieten het vertrek en Raffles zag zich door een zestal krachtige mannen omringd. Men begaf zich weer naar beneden er werd een deur geopend en allen stonden nu op een ruim erf.

Zelfs in de duisternis die er heerste kon Raffles dadelijk zien, dat het een van die schilderachtige binnenplaatsen was, zoals men die nog geen eeuw geleden op talrijke punten van het oude Londen aantrof, en die zich uitstrekken voor de stallen, die behoorden bij de grote herenhuizen. De stallen waren er nog, maar er stonden nu geen paarden meer in, maar auto's, grote en kleine.

Boven een van de stallen bevond zich de woning, die Raffles zoëven verlaten had en blijkbaar verbond een korte onderaardse gang dit gebouw met het herenhuis aan Grove End Road.

Men liet Raffles geen tijd om alles goed in ogenschouw te nemen. Alles was ongetwijfeld van tevoren telefonisch geregeld, want er kwamen dadelijk twee grote auto's uit een van de garages rijden. Een brede dubbele deur in de schutting werd geopend, Raffles werd in een van de auto's geduwd, met de loop van een revolver als aansporing tussen zijn schouderbladen; zijn ongewenst gezelschap voegde zich bij hem en dadelijk reed de chauffeur weg.

Deze trapte op het gaspedaal en nauwelijks had de auto vaart, of van Buren begon druk te spreken, in het Russisch, op een fluisterende toon, met zijn rusteloze ogen voortdurend op het gelaat van Raffles gevestigd. Blijkbaar was hij er van overtuigd, dat die Londense

inbreker onmogelijk Russisch kon verstaan.

Maar Raffles hoorde alles. De kleine schurk stelde niet meer of minder voor, dan Raffles in de auto een kogel door het hart te schieten en aan Karina wijs te maken, dat hij zich had willen verzetten.

Raffles wilde juist een opmerking maken, toen de roodharige reus hem voorkwam met de woorden:

— Jij haalt geen grapjes uit. Karina

zou je vermoorden als we hem zonder noodzaak naar de andere wereld hielpen. En hoe komen we dan aan de brief? Geen van ons is in staat om dat karweitje op te knappen, dat weet jij evengoed als ik.

Raffles was rustig blijven zitten en dit versterkte de anderen in de mening, dat hij de Russische taal niet verstond. Nog geen half uur later zou die rust, die gewaande onbekendheid met de taal hem het leven redden...

HOOFDSTUK V

IN DOWNING STREET

De rit duurde twintig minuten. Toen stopte de chauffeur aan het begin van de Downing Street.

Zoals men weet, heeft de Engelse ministerpresident in deze oude, sombere straat niet alleen zijn departement, maar ook zijn particuliere woning.

De tweede bevindt zich boven de eerste en staat er mee in verbinding door een deur, die tijdens de bureauuren altijd bewaakt wordt door een bode, die om zes uur wordt afgelost, als er ook 's avonds op het departement gewerkt wordt, hetgeen tamelijk dikwijls het geval is.

Raffles kende de inrichting van het oude huis, alsof hij er zelf de bouwmeester van was geweest. Zijn stalen geheugen stelde hem in staat, de minste bijzonderheden te onthouden van een huis, of een openbaar gebouw, ook al had hij het maar een enkele keer gezien.

Een stoot tussen zijn ribben beduidde hem, nog begrijpelijker dan woorden hadden kunnen doen, dat hij moest uitstappen.

Hij werd onmiddellijk omringd door de drie mannen en bleef bedaard staan, totdat van Buren hem nijdig toebeet:

— Waar wacht je nog op?

— Wel, ik wacht op jullie verdere beslissing, heren, antwoordde Raffles bedaard.

— Dat moet jij zelf doen, zei Emile kortaf. En doe het gauw en goed. Jij

zult wel beter weten hoe je daarbinnen moet komen dan wij.

Raffles keek de man eens aan, met zijn zonderlinge lichtende ogen en zei toen schouderophalend:

— Misschien doen jullie toch niet verstandig mij hiertoe te dwingen. Het zou beter zijn, als ik geheel alleen naar binnen ging, en jullie buiten zouden wachten.

— Liever liet ik me hangen, zei Hare ruw. Karina heeft ons gezegd, dat we met je mee moesten gaan en dat doen we ook. Joost mag weten wat ze in je ziet, maar dat zijn mijn zaken niet en het is het beste, haar bevelen blindelings op te volgen. Vooruit nu, vóór er klabakken komen opdagen. En denk erom; er wijzen drie revolvers in de richting van de derde knoop van je vest.

Raffles trok even met de schouders en ging toen haastig de straat in, die daar donker en verlaten lag.

Hij liep snel en volkomen onhoorbaar, terwijl de drie anderen hun best deden hem bij te houden en ook zo zacht mogelijk te lopen.

Even verder ging Raffles een insnijding tussen twee huizen in en de anderen waren deze spleet, want een steeg kon men het niet eens noemen, bijna voorbij gelopen, zo vlug waren de bewegingen, van Raffles en zo donker was het op die plek.

Binnensmonds vloekend, volgde zij hem. De insnijding was zó smal dat zij

achter elkander moesten lopen. Raffles prees zich gelukkig, dat Hare de man was, die vlak achter hem liep en niet van Buren, want diens revolver kon wel eens bij ongeluk zijn afgegaan.

Twintig meter van Downing Street af bleef Raffles staan en beval kortaf:

— Opgelet nu. Hier eindigt de brandladder van het Departement van Koloniën.

— Moeten wij die ladder op? vroeg Hare fluisterend en met een onzekere blik kijkend naar het uiteinde van de ladder, welke wel twee en een halve meter boven de grond was.

— Het is de enige manier, zei Raffles kortaf. Jullie tweeën zijn sterk en groot genoeg om je aan de onderste sport en zo vervolgens op te trekken. Die kleine krates zullen wij dan wel de hand reiken. Ik heb hem ook liever niet zo dicht achter mij.

— Dat is misschien heel verstandig, Mr Brown, grinnikte van Buren met een vals lachje.

Raffles had zich reeds uitgerekt en de onderste sport gegrepen. Met de lenigheid en de kracht van een goed geoefend acrobaat trok hij zich op, zijn voeten kregen houvast en hij klom verder, wachtend tot de anderen hem zouden volgen.

Hare was de tweede die zich optrok en daarop volgde Emil.

Van Buren was veel te klein om de onderste sport te kunnen grijpen zodat Emil en Hare allebei nodig waren om hem aan zijn armen op te trekken.

Daarbij moesten zij natuurlijk hun revolvers tijdelijk wegsteken en als de ladder wat korter was geweest, zou Raffles misschien hiervan gebruik hebben kunnen maken, maar hij scheen het verstandiger te vinden, de kans niet te wagen, want de ladder stak kaarsrecht op tot aan de rand van het dak, dat achttien meters boven de begane grond was.

Hij klom dus rustig verder; de anderen volgden hem en zij bereikten zonder verdere incidenten de stevige deur, waarvoor zich het kleine portaal bevond, waar de brandtrap eindigde.

— Is die deur niet gegrendeld? fluisterde Hare, die zijn revolver weer ter

hand had genomen?

— Neen; met een gewone sleutel gesloten, antwoordde Raffles. Geef mij vijf minuten, dan is die deur open.

Hij had zijn tas genomen en deed een stap naar voren.

Alleen door zich snel vast te grijpen aan de ijzeren leuning kon hij zich behoeden voor een dodelijke val. De verraderlijke van Buren had, schijnbaar bij ongeluk, zijn voet vooruitgestoken, waarover Raffles in die tastbare duisternis bijna gestruikeld was.

— Neem me niet kwalijk, mompelde het kleine mannetje. Ik deed het niet met opzet.

— Dat spreekt vanzelf, zei Raffles beminnelijk. Maar probeer je voeten bij je te houden, waarde heer, of ik mocht eens een arm uitsteken, met noodlottige gevolgen voor je eigen hersenpan, al ben ik overtuigd, dat die heel wat kan verduren. En nu geen woord meer, wij zijn hier niet in een kroeg.

Er klonk een heel zacht gerammel, een gekras van staal op ijzer, een zwak, piepend geluid en toen ging de deur open waarna de vier mannen snel achter elkander binnentraden.

Hare had Raffles bij een slip van zijn jas vastgehouden en mompelde:

— Blijf staan. Het is hier zo vervloekt donker. Maar ik houd mijn revolver tegen je ribben, als je dat maar weet.

— Ik zal aanstonds licht maken, zei Raffles kalm. Vooral geen nutteloos kruit vermorsen.

Men had hem zijn zaklantaarn laten behouden en toen Raffles deze aanknipte, zagen de anderen, dat zij zich op een ruime zolder bevonden, met houten stellages aan de wanden, vijf boven elkander, alle vol staande met portefeuilles, mappen en kartonnen dozen, alles met een laag stof bedekt.

In de verste hoek voerde een smalle trap naar beneden.

— Wij zijn er nu bijna, zei Raffles glimlachend. Nu wij eenmaal hier binnen zijn, is de rest kinderspel. Dit departement grenst aan dat van Binnenlandse Zaken en daar moeten wij zijn.

— En weet jij hoe je daar moet komen, Brown?

— Zo goed als in mijn eigen woning.
 — Vooruit dan maar, beval Hare.
 — Een ogenblikje nog. Ik heb die kleine krates liever niet op mijn hielen. Hij kijkt mij zo gemeen aan en hij mocht mij nog eens bij ongeluk doen struikelen.

— Loop vooruit, dwerg, beval de rode reus nors. En geen grapjes, of ik neem je proppenschieter af.

Onwillig gehoorzaamde van Buren. Zo zacht mogelijk lopend, gingen allen de trap af. Van dat ogenblik af waren de drie volgelingen van Karina als het ware overgeleverd aan het gezag van de man, die zij moesten bewaken.

Hij liep vlug verschillende vertrekken door, alsof hij zijn hele leven in dit reusachtige gebouw gewoond had, door de talrijke gangen met onverwachte trapjes, die hij telkens te juister tijd aankondigde. Hij scheen genoeg te hebben aan de letters op de kruisingen van de gangen en de cijfers op de talrijke deuren.

Maar eindelijk moest hij wederom zulk een deur forceren.

Dit was de afscheiding tussen de twee gewichtige departementen.

Waarschijnlijk zou geen van de mannen, die zich nu bij hem bevonden, ook zelfs maar een poging hebben gedaan, om die zware deur te openen. Zij zouden zeker onverrichterzake zijn teruggekeerd, Raffles echter haalde bedaard en glimlachend opnieuw zijn instrumenten te voorschijn en begon, zonder dat iemand iets kon horen, met die fijne instrumentjes, waaronder er waren, niet groter dan een tandenstoker, het slot te openen.

Er verliepen enkele minuten en toen bewees een zacht knappend geluid, dat de schoot in het slot terug was gesprongen.

De weg was vrij. Raffles vatte de kruk en draaide heel zacht tot eindelijk de deur openging.

Hij trad als eerste binnen en de anderen volgden hem op de voet. Eerst kwam er een gang, die aan het einde, waar zich een raam bevond, een zeer scherpe hoek maakte. Voor dit raam bleef Raffles even staan, keek naar om-

hoog en zei glimlachend:

— Ik geloof dat Karina werkelijk haar plan heeft uitgevoerd en ons gevolgd is.

— Dat heeft ze zeker, bromde Emil. Die belooft nooit iets of ze komt het na. Maar ik moet zeggen dat ik geen steek zie.

— Mijn ogen zijn gewend om in het donker te zien, fluisterde Raffles. Nu maar verder, want wij zijn er bijna.

Hij hervatte de tocht. Achter zijn rug hoorde hij nu en dan van Buren en Hare met elkander fluisteren. De tweede sprak het Russisch maar gebrekkig, maar hij scheen toch te begrijpen wat van Buren zei. Nu en dan ving Raffles iets op en glimlachte.

De tweede gang was slechts kort en voerde naar een groot portaal, waarop vijf deuren uitkwamen, alle genummerd.

Van dit portaal voerde, van een bordes met een prachtige, eikenhouten leuning, een zware, dubbele trap naar de lager gelegen verdieping. Wat verder ging een zelfde trap naar boven, en Raffles vertelde zijn volgelingen, dat zich juist boven dit portaal de woning bevond van de eerste minister.

— Waar moeten we zijn? vroeg van Buren.

— In kamer nummer dertien, antwoordde Raffles, wijzend op een van de deuren.

— Dat is een lelijk getal, als dat je maar geen ongeluk aanbrengt, Brown, grinnikte Hare.

— Maak je maar niet ongerust; voor mij heeft dat cijfer volstrekt geen betekenis, fluisterde Raffles kalm. Licht mij nu bij, want het is te donker om goed te kunnen zien, zelfs voor mij.

Hare kwam met zijn kleine zaklantaarn naast Raffles staan en deze opende de deur.

Het viertal bevond zich nu in een vrij eenvoudig vertrek en Raffles begon dadelijk weer uit te leggen:

— Dit is de wachtkamer voor degenen die bij zijne excellentie ontboden zijn. De algemene wachtkamer is wat verder op. Die deur daar voert naar het vertrek van de bode en die dubbele,

recht tegenover de ingangsdeur, geeft toegang tot de werkkamer van de minister en daar moeten wij zijn.

— Je bent goed op de hoogte, zei Emil. Men zou zeggen dat je hier zelf gewerkt hebt.

— Dat heb ik ook, een week lang, zei Raffles bedaard. Anders zou ik jullie niet zo goed de weg kunnen wijzen. En nu stil, anders loopt de zaak mis.

Zij slopen onhoorbaar door de wachtkamer, naar de dubbele deur, die zich niet langer dan vijf minuten kon verzetten tegen de vingervaardigheid en de uitnemende werktuigen van de Grote Avonturier.

Nu waren zij dan eindelijk in het heiligdom. Nu bevonden zij zich in het vertrek, waar, als het ware de geschiedenis van het grote, Britse rijk werd gemaakt, waar de man zetelde, die de eer toe kwam de strijd tegen Duitsland, Italië en Japan tot een goed einde te hebben gebracht.

— Nou, dat lijkt wel een zaal van een paleis, zei van Buren. Het kan waarachtig niet mooier. Alles goud en Perzische kleden. En de armen komen om van gebrek.

— Ja, het is alleen jammer, dat er elders ook dergelijke dingen worden gevonden, zei Raffles kortaf. Laat de pot de ketel toch niet verwijten, dat hij zwart is.

Er verscheen een vlammeende blik van haat in de muizenogen, maar van Buren zei niets en mompelde alleen iets in zich zelf.

Emil bleek ondanks zijn pafferig, onbeduidend gezicht een voortvarend man te zijn, want hij fluisterde ongeduldig:

— Klets over politiek als we hier klaar zijn. Daar staat de lessenaar. En daarin ook moeten de papieren zitten. Schiet nou maar op, Brown en doe je werk.

Raffles keek de man eens aan en haalde de schouders op. Toen zei hij afgemeten:

— De papieren bevinden zich in die kleine brandkast. Ik weet dat beter dan jij. Dacht jij dat men die geheime documenten in een houten bureau bewaarde?

— Het is toch maar een gewone brief.

— Dat is het niet. Het is een zeer belangrijk stuk, hetgeen al heel gauw zou blijken, als het openbaar wordt gemaakt. A propos hebben jullie voor een fotoestel gezorgd?

De drie mannen keken elkander ietwat bedremmeld aan. Raffles zag het en glimlachte medelijdend:

— Jullie zijn handige knapen, dat moet ik zeggen. Dan zit er niets anders op, dan de brief over te schrijven. Ik denk dat er wel een uur werk aan zal zitten. Werkgeversbonden plegen erg breedvoerig te zijn.

Terwijl hij deze woorden fluisterde, was hij al naar de brandkast toegegaan, die op een onderstel van zwaar eikenhout stond. De kast zelf was nauwelijks een halve meter hoog en een halve meter breed.

van Buren keek er begerig naar en fluisterde:

— Dat dingetje hadden we best, zoals het daar staat, kunnen mee pakken. Zou dat niet gaan?

— van Buren, je valt me tegen, antwoordde Raffles hoofdschuddend. Ben je dan werkelijk vergeten, dat Karina zei, dat niets mocht verraden hoe wij hier aan het werk waren geweest?

Het kleine mannetje bromde wat terug en zei toen:

— Doe jij dan wat je denkt dat goed is. Maar als we een sterke kerel bij ons hadden gehad...

Hij voltooide de zin niet, maar wierp een begerige blik op de kleine brandkast.

Raffles bekeek het kastje met grote aandacht. Hij zag dadelijk dat het een nieuw model was, maar dat schrok hem niet af. Uitmunten werktuigkundige als hij was, had geen enkel brandkastmerk geheimen voor hem. Van alle sloten had hij een grondige studie gemaakt en hij wist, hoe men het best en het vlugst de stalen wand kan doorsnijden of opensmelten.

Ditmaal had hij echter noch voor het een, noch voor het ander de nodige apparatuur bij zich. Het slot was er een van nieuw model dat zelfs van een man als hij, minstens een uur ingespannen

arbeid zou vergen. Hij fronsde even de wenkbrauwen en scheen ergens over na te denken.

— Komt er nog wat van? vroeg Hare dreigend. Bedenk dat Karina op dat papier staat te wachten. En bedenk ook dat je eigen hachje gevaar loopt.

— O, daarover behoeft je je niet te bekommeren, antwoordde Raffles bedaard. Het is niet daarover, dat ik nadenk.

— En waarover praktizeert meneer dan, als ik vragen mag? zei van Buren met een gevaarlijk licht in de ogen.

— Ik praktizeer erover, Dutchy, hoe zwaar dat kastje wel zou wegen.

— Wat kan je dat schelen? We kunnen het immers niet meenemen?

— Jullie niet, maar ik waarschijnlijk wel...

Het bleef even doodstil in het grote vertrek. De drie mannen, dicht bij elkaar staande, keken onafgebroken Raffles aan.

Er was een vreemde, zonderlinge gespannen uitdrukking op diens gelaat verschenen. Hij stond doodstil, in half gebukte houding, als iemand die met de grootste inspanning luistert.

— Wat is er? Waar luister je naar? fluisterde van Buren, een stap naderbij komend. Je zult het toch niet wagen, om een poets te bakken?

Raffles keek het kleine mannetje aan, zonder van houding te veranderen en

fluisterde toen haastig:

— Als ik jullie was, zou ik maar maken, dat ik wegkwam. Er gebeuren hier andere dingen dan waarop ik rekende.

Het gelaat van van Buren vertrok op afschuwelijke wijze. Het was duidelijk, dat hij nu ook iets gehoord had.

— Je hebt ons verraden, ellendeling fluisterde hij woedend op Raffles toespringend. Maar je hebt ons nog niet.

van Buren had zijn revolver in zijn zak laten glijden en in plaats daarvan een knipmes getrokken, met een breed, sterk en vlijmscherp lemmet.

Raffles had hem echter geen ogenblik uit het oog verloren. Hij weerde de stoot bliksemsnel af, greep de gewapende pols, kneelde die in zijn ijzeren greep, zodat de kleine man wel genoodzaakt was het wapen los te laten.

Op hetzelfde ogenblik werden de brede tussendeuren opengeworpen en een stentorstem riep:

— Handen omhoog, jullie allemaal, of wij schieten.

Het was de ministerpresident in persoon, die deze bevelende woorden had uitgeroepen. Zijn krachtige gestalte stond wijdbeens op de drempel van de deur en hij had een zware zesloopsrevolver in de hand. Achter hem waren de gestalten zichtbaar van vier politieagenten, aangevoerd door een inspecteur.

HOOFDSTUK VI

EEN TRAGISCH ONDERHOUD MET DE
MINISTER-PRESIDENT

De minister had blijkbaar in de haast een pantalon aangeschoten. Daarboven hing zijn pyjama in weinig sierlijke vouwen en bobbels. Hij was blootsvoets en droeg muilen van rood leer. Zijn haar was in de war, maar hij was klaar wakker en niets duidde op angst. De hand die de revolver vasthield trilde niet en hij keek de vier manen beurtelings onderzoekend aan.

De agenten waren snel binnengekomen en daar ook zij met revolvers gewapend waren, beduidde dit, dat zij er op voorbereid waren, misdadigers aan te treffen.

van Buren had zich snel achter Hare willen verschuilen, maar hij was niet vlug genoeg geweest en het volgende ogenblik was het viertal tegen een der wanden gedrongen en wie wapens droeg werd er van ontdaan. En zo zag ook Raffles met lede ogen zijn wapen, dat zich in de zak van Hare bevond overgaan in handen van de inspecteur, die niet kon nalaten, het fraaie wapen even nauwkeurig te bekijken en te bewonderen.

— Ik heb jullie herhaaldelijk gezegd dat je te veel leven maakte, zei Raffles zuchtend.

— Neen schurk, jij hebt ons verraden, riep van Buren woedend. Het is een doorgestoken kaart. Jij wist heel goed, dat die knul daar nog klaar wakker was. Het was allemaal comédie.

— Houd je grote mond, kerel, of ik

timmer hem dicht, zei de inspecteur bars, en hij zag eruit, alsof hij zijn woord zou houden.

De minister was intussen zelf naderbij gekomen en keek nieuwsgierig van de een naar de ander. Het langst bleef zijn blik op het gezicht van Raffles rusten.

— Zeker de aanvoerder? vroeg hij, niet zonder een zweem van belangstelling in zijn stem.

— Tegen wil en dank, Excellentie, werkelijk volkomen tegen mijn zin, antwoordde Raffles hoffelijk.

— Dat klinkt zonderling. Verklaar dat nader.

— Als je een bek durft opendoen, zal het je bezuren, viel van Buren woedend uit en een ogenblik leek het, alsof hij zich op Raffles wilde werpen.

Deze keek hem uit de hoogte koel aan en zei rustig:

— Ik ben gewend, waarde heer van Buren te zeggen en niet te zeggen wat mij goeddunkt. Daarin laat ik mij door niemand de wet voorschrijven.

Hij wendde zich weer tot de minister en vervolgde rustig:

— De zaak is, dat ik een bezoek bracht in het huis van deze heren, dat zij niet verwachtten en waar ik mij van hun geld en goed wilde meester maken. Zij snapten mij en dwongen mij toen, hen hierheen te vergezellen, in de mening, dat ik een goed vakman was en hen kon helpen...

De minister liet hem niet uitspreken. Zijn gelaat was plotseling strak geworden. Hij liep haastig op zijn schrijftafel toe, terwijl hij tot de inspecteur zei:

— Houd hen goed in het oog. Ik moet zien of zij nog niets gestolen hebben.

De minister haalde een sleutel uit zijn pyjamazak, opende de klep van het zware, ouderwetse bureau, trok er een lade geheel uit, liet een kreet horen, drukte met zijn vinger op een onzichtbaar knopje, zodat een geheim kastje opensprong, woelde daarin met zijn hand en liet zich toen, krijt wit, op de stoel neervallen, die voor het bureau stond.

— Mist u iets, Excellentie? vroeg de inspecteur verschrikt. Mannen, bemoeien jullie je alleen met die kerels. Ze zijn toch ontwapend, niet waar? Laat ze geen stap doen en kijkt alleen naar hen. Ik zal het verdere wel opknappen. Mist u iets, Excellentie? herhaalde hij.

— Ruim vijfduizend pond sterling aan geld en enige zeer belangrijke brieven. Er is er een onder, die ik tot geen prijs in andere handen zou willen weten. Fouilleer hen onmiddellijk.

De minister was opgesprongen en liep driftig heen en weer.

Intussen fouilleerde de inspecteur, terwijl de revolvers van zijn manschappen op de mannen waren gericht, achtereenvolgens de vier gevangenen.

Hij keerde hun zakken binnenste buiten, ontknoopte hun vest en scheurde de voering daarvan stuk met vingers, die hoe langer hoe meer begonnen te trillen.

Na enkele minuten moest hij bekenen:

— Ik kan volstrekt niets vinden, Excellentie.

— Zouden ze het misschien al aan een medeplichtige hebben gegeven? operde een van de agenten.

— Onzin, riep de minister woedend. Er is niemand meer in huis dan deze vier mannen. Doorzoek alles wat ze bij zich hebben. Hun hoeden en petten.

Reeds begon de inspecteur hiermede toen de rustige stem van Raffles klonk:

— Excellentie, ik heb u werkelijk steeds voor een bekwaam staatsman ge-

houden, maar nu schijnen de zenuwen u toch parten te spelen. Want, niet waar hoe kunnen wij iets ontvreemd hebben uit een secretaire, die u zelf zoëven met uw sleutel heeft moeten openen. Als het bureau geforceerd was, zou dat niet zijn gegaan en als ik een sleutel had gebruikt, zoudt gij het meubel geopend hebben gevonden.

— Alle duivels, die man heeft gelijk, riep de minister wanhopig. Het moet eerder gebeurd zijn.

— Het gebeurde gisteren, Excellentie, hernam Raffles bedaard, ik ben het die de vijfduizend pond en de brieven heb.

— Verrader, schreeuwde van Buren plotseling.

Zonder zich te bekommeren om de dreigende revolvers vloog hij op Raffles toe, die eenvoudig zijn vuist uitstak en de aanvaller met zulk een kracht tegen de kin trof, dat deze als een zak zout om en om buitelde en roerloos in een hoek bleef liggen.

— Als zich nog eens iemand verroert, schiet ik hem neer, riep de inspecteur, wiens zenuwen tot het uiterste gespannen schenen te zijn.

Hij wiste zich met zijn zakdoek het zweet van het voorhoofd en richtte zich tot Raffles:

— Wat vertel je daar nou allemaal, man? Beken jij dat jij hier hebt ingebroken?

— Het was niet bepaald een inbraak, ik kon hier als het ware binnen lopen als in een lunchroom, luidde het antwoord. Engelands voornaamste departement wordt slecht bewaakt.

De minister bleef Raffles een poos bleek en onbeweeglijk aankijken en bracht er toen met moeite uit:

— Waar heb je die papieren?

— Het verheugt mij, dat uw Excellentie in de eerste plaats aan de papieren en daarna pas aan het geld denkt, zei Raffles met een glimlach. Wees gerust, gij zult ze spoedig terug ontvangen. Zij zijn voor mij van weinig of of geen waarde.

De minister beet zich op de lippen en zei:

— Ik zou je aanraden, het zo gauw

mogelijk te doen. Misschien komt het in mindering van je straf. Geef je adres op aan de inspecteur.

— Alles is afgesproken. Jullie laten hem dadelijk weer vrij, riep van Buren woest, die overeind was gekrabbeld. Die mooie meneer moet geweten hebben dat hier mensen wakker waren.

— Daarin vergis je je krates, zei Raffles rustig. Ik bracht jullie om een geheel andere reden hier. Ik wist helemaal niet, dat wij gehoord zouden worden.

— Waarom bracht je ons dan hierheen, terwijl je zelf de brief, waar het om ging, al in je bezit had? brulde Hare, die bijna stikte van woede.

— Omdat ik de brandkast wilde meenemen en jullie nodig had, om dat dingetje voor mij naar buiten te dragen, antwoordde Raffles kalm.

Dit schaamteloze antwoord was zelfs de kale Emil te veel. Hij werd vuurrood, balde dreigend de vuisten en zei knarsetandend:

— Zeg dat nog eens als je durft.

— Hij mag het zo vaak zeggen als hij verkiest, maar niet hier, zei de inspecteur grijnslachend. Jullie kunnen er nog eens prettig overbabbelen op het bureau van politie. De boeien, jongens.

De stalen boeien kwamen te voorschijn en van Buren, die er lelijk genoeg uitzag met een half dichtgeslagen oog en gezwollen lippen, was de eerste die de stalen ringen om de polsen kreeg.

Hij keek met een uitdrukking van woeste haat in het nog bruikbare oog naar Raffles, die zich met opzet een weinig afgezonderd had gehouden en weer in dezelfde houding stond, zonder enige beweging, als van iemand die ingespannen luistert.

De minister was naar hem toegegaan en zei met gedempte stem:

— Is het werkelijk waar, wat je zo even zei? Hebben deze mannen je gedwongen, vannacht hierheen te gaan?

— Dat is de waarheid en niets anders, Excellentie.

— En gisteren?

— Dat was geheel iets anders; toen werkte ik alleen voor eigen rekening en zonder enige dwang. Natuurlijk

zoudt gij de diefstal reeds eerder ontdekt hebben, als gij gisteren niet toevallig zeer vroeg de stad waart uitgegaan, om pas in de loop van de avond terug te keren. En toen waart gij natuurlijk te vermoed om u nog met andere zaken bezig te houden.

— Je behoort dus niet bij deze mannen?

— De hemel beware mij ervoor.

— Nu, dat zal het onderzoek wel uitwijzen. En je hebt geen inzage genomen van de gestolen papieren?

— Nog niet. Ik herhaal, dat ik ze bij ongeluk meenam. Ik was een weinig gehaast en de dag begon aan te breken.

— En waarom heb je de brandkast gisteren met rust gelaten?

— Er was geen tijd om het ding te openen en om de kast zonder hulp te kunnen medenemen. Daarom maakte ik gaarne gebruik van het mij gegeven bevel om deze mannen hierheen te brengen. Die rode vent daar leek mij heel sterk.

Geboeid als hij was, vloog van Buren weer als een getergde tijger op en riep:

— Het zal je worden ingepeperd, reken daar maar op, verrader.

— Nu is het mooi genoeg geweest, riep de inspecteur woedend. Breng ze weg, jongens. Het was een gelukkig toeval, Excellentie, dat onze patrouillewagen juist in de buurt was. Steek jij je handen ook maar eens uit, vriend. Jij hebt je tenminste rustig gehouden.

Deze laatste woorden waren gericht tot Raffles, die intussen nauwkeurig de gang van zaken had gadeslagen.

De inspecteur zelf had nog altijd zijn revolver in de hand en keek toe, hoe een van zijn manschappen met de boeien op Raffles toeliep.

Deze hief langzaam als met tegenzin de handen op en het volgende ogenblik had hij bliksemsnel de agent in de borst gegrepen en met zoveel kracht, tegen de inspecteur aangeworpen, dat alle twee het evenwicht verloren en over de grond rolden.

Daarbij verloor de inspecteur zijn wapen, dat een heel eind voortschoof over de parketvloer en onbereikbaar

voor hem werd.

Er ontstond een oogenblik van de grootste verwarring.

Hare hielp Raffles, zonder er zich bewust van te zijn, zeker menende dat de gelegenheid te gunstig was om voorbij te laten gaan, hief zijn geboeide vuisten op en gaf er de agent die voor hem stond en zo onvoorzichtig was geweest, zich op het geluid van de val om te draaien, zulk een geweldige slag mee op het hoofd, dat diens hoofddeksele waarschijnlijk alleen de man ervoor behoedde, dat hij er betrekkelijk nog goed afkwam.

Zoals het nu was, zakte hij zonder enig geluid in elkaar.

De minister had de onvergeeflijke domheid begaan, drie stappen van zijn schrijfbureau af te doen, waarop hij zijn revolver had neergelegd.

Raffles was er met een enkele sprong

bij, een onderdeel van een seconde eerder, dan de minister en stelde zich in het bezit van het wapen.

De derde agent, die van Buren geboeid had, draaide zich om en schoot in zijn verbouwereerdheid in het wilde weg; het scheelde maar een haar of Engeland had op hetzelfde oogenblik de dood te betreuren gehad van een van zijn knapste staatslieden.

Sneller dan de gedachte was Raffles bij de deur, die naar het vertrek van de particuliere secretaris van de minister-president voerde en die tot zijn geluk niet op slot was.

Hij rukte deze open, stond het volgende oogenblik in het donkere vertrek, sloot de deur en bukte zich instinctmatig. Dat dit niet overbodig was, bleek aldra, want op hetzelfde oogenblik drong er met een scherp fluitend geluid een kogel door het dunne deurpaneel.

HOOFDSTUK VII

HET DOCUMENT

Raffles was nu althans voorlopig in veiligheid... maar wat nu?

Zijn grondige bekendheid met de inrichting van het gebouw kwam Raffles nu uitstekend te pas en redde hem zeer waarschijnlijk het leven.

De politieagenten daar binnen waren reeds bekomen van de schrik en begonnen onmiddellijk de achtervolging, met uitzondering van twee hunner. De eerste lag versuft op de vloer en een tweede was nodig, de drie geboeide gevangenen te blijven bewaken.

De kamer van de secretaris had een deur naar de gang en een raam, dat op een lang balkon uitkwam.

Raffles draaide de sleutel om in het slot van de deur, die hij juist gepasseerd was en grendelde de gangdeur juist op het goede ogenblik, want de inspecteur, die in de consternatie zijn prestige verloor, vloekte als een dronken matroos. Hij was reeds in de gang en had zijn hand al op de deurkruk gelegd, juist toen de sterke schoot van de grendel voor de post schoof.

Raffles' doel was het balkonraam. De reden zou aldra blijken. Hij opende het balkonraam en liet een langgerekt, eigenaardig trillend gefluit horen, door twee vingers in de mond te steken.

Het sein werd onmiddellijk van tamelijk dichtbij beantwoord en aan het einde van het lange balkon maakte zich een schaduw uit de duisternis los.

— Jij daar, Charles? vroeg Raffles

op gedempte toon, snel voortlopend en de revolver voor zich uithoudend.

— Ja. Haast je. Henderson wacht beneden.

— Goed... Begrepen.

Onder het voortlopen wikkelde Raffles het touw los, dat hij opgewonden om het middel droeg en dat de inspecteur hem niet had afgenomen. Brand had het nauwelijks gezien, of hij zei:

— Laat maar. Daarvoor heb ik al gezorgd. Maar vlug; er komen nog meer ramen op dit balkon uit en ik hoor vlak bij ons iemand lopen.

— Laat je dan vast zakken, riep Raffles hem toe.

Brand sloeg een been over de ijzeren leuning en het volgende ogenblik gleed hij langs het sterke, van zijde gevlochten koord omlaag.

Raffles wilde hem juist volgen, toen er aan het andere einde van het balkon een dubbel raam werd opengerukt.

Een dreigende stem riep:

— Sta, of ik schiet.

De man, die deze woorden geroepen had, wachtte niet eens, tot het bevel werd opgevolgd, maar schoot op goed geluk zijn revolver af en bijna was het lot hem gunstig gezind geweest, want de kogel ging Raffles door de bol van zijn hoed.

Hij wachtte een volgend schot niet af, wat misschien beter zou treffen, maar slingerde zich over de leuning en liet zich zo snel hij kon zakken. Bijna tege-

lijk met Brand bereikte hij een ruime binnenplaats en daar waren zij voorlopig veilig, want zij konden dadelijk een hoek omgaan en zich buiten het bereik van de schutter daarboven stellen.

Zij renden naar de lage muur, namen een sprong, bereikten de bovenkant van de muur en bevonden zich nu in een nauwe, donkere steeg, die tien meters verder uitkwam op Downingstreet.

Daar stond met reeds aangezette motor, een auto te wachten, met een man van geweldige lichaamsbouw achter het stuurwiel. Het was Henderson, de trouwe reus, de chauffeur van Lord William Aberdeen, alias John Raffles.

Raffles en Brand waren nauwelijks in de wagen of reeds trapte de reus het gaspedaal in, zodat de wagen als het ware vooruit sprong. Bijna op hetzelfde ogenblik echter zette zich, zowat vijftig meter verder voor hen een andere kleinere auto in beweging.

Raffles had onmiddellijk het voertuig herkend en ook de vrouw die naast de chauffeur zat.

— Probeer die auto in te halen, James, riep hij Henderson toe. Laat haar niet ontsnappen.

— Maar wat is er toch in 's hemelsnaam gebeurd, hoe kom je hier en wat betekent dat vuurgevecht? vroeg Brand, toen de auto als een pijl uit de boog vooruit schoot.

— Wij hebben nog wel vijf minuten voor wij mijn nieuwe vriendin hebben ingehaald, dus ik kan het je wel even vertellen, zei Raffles.

In korte woorden zette Raffles aan Brand uiteen, wat er die nacht was voorgevallen en hoe het kwam, dat de inbraak ten huize van Madame Baralensky op een fatale mislukking was uitgeleden.

Brand had met aandacht geluisterd en zei toen Raffles zweeg:

— Dan is het een groot geluk, dat ik achterdochtig werd, toen het zolang duurde. Ik belde toen onmiddellijk Henderson op. Die goede kerel was niet eens naar bed gegaan en kwam op zijn motorfiets onmiddellijk hierheen. Ik ben toen het huis binnengegaan, vond het geheel verlaten en begreep dus aan-

stonds, dat ze je hadden weggevoerd. Gelukkig ontdekte ik de gang, waarvan ze gebruik hadden gemaakt, al gauw en een kort ogenblik was ik zelf in het huis, waarheen ze je hadden gebracht. Alléén kon ik natuurlijk niets uitrusten tegen die troep en trouwens kwam ik juist, toen ze je weer in een auto duwden. Ik heb je toen op verre afstand gevolgd, zonder het minste begrip van wat er voorviel, maar wel begreep ik, dat je in groot gevaar verkeerde en daarom nam ik mijn maatregelen. Maar waarom achtervolgen wij die vrouw eigenlijk?

— Om haar te pakken te krijgen, want zij heeft mijn ringen.

— Jouw ringen?

— Natuurlijk. De ringen, die ik al had en die zij mij weer heeft laten afnemen. Ik heb gezien dat zij ze in het tasje stak, dat zij bij zich droeg, voor wij weggingen.

— Maar zijn zij de moeite van deze gevaarlijke achtervolging wel waard?

— Absoluut. Het zijn fraaie staaltjes van Russische juwelierskunst. Zeer waarschijnlijk hebben zij deel uitgemaakt van de kroonjuwelen. Ik schat de waarde op minstens vijftienhonderd pond sterling. En bovendien heb ik met Karina nog een appeltje te schillen.

De afstand tussen de twee snel rijdende auto's was inmiddels tot op tien meter verminderd.

De bestuurder van Karina's wagen, blijkbaar een zeer bekwaam chauffeur, trachtte door allerlei gewaagde wendingen en door plotselinge smalle zijstraten in te rijden de grote wagen te ontkomen, die niet zo gemakkelijk bochten kon nemen.

Maar ook Henderson was daarin zeer bedreven. Weliswaar reed de wagen soms op twee wielen maar de reus gaf geen krimp en bleef de kleinere wagen hardnekkig volgen.

Op een brede, rechte weg werd deze ongelijke wedstrijd beslist. Want hier pas kon de grote auto zijn reusachtige snelheid ten volle ontwikkelen. Hij kwam de tweezitter ter zijde en meteen trok Karina, die doodsbleeke naast de chauffeur zat, haar revolver.

Raffles draaide de zijruit van de auto neer en riep:

— Weg met dat speelgoed, of bij den hemel, het loopt niet goed met je af.

Henderson stuurde zo, dat de kleine wagen hoe langer hoe meer naar het smalle trottoir gedrongen werd en aldus klem gereden werd.

De chauffeur remde nog juist bijtijds om een botsing met een lantaarnpaal te voorkomen. Raffles stapte onmiddellijk uit, duwde de man zijn revolver tussen de ribben en beval:

— Stap uit en maak dat je wekomt. Je hoeft je geen zorgen te maken over je metgezellin; er zal haar geen haar op het hoofd gekrenkt worden, maar ik heb alleen nog maar een paar woorden met haar te spreken.

De chauffeur betoonde zich een verstandig man en behoorde niet tot degenen, die zich tegen het onmogelijke verzetten.

Hij telde daar drie vastbesloten mannen en daarop stapte hij bedaard uit en sloeg een zijstraat in, weliswaar zonder zich te overhaasten, maar ook zonder de minste behoefte, zijn Russische vriendin terzijde te staan tegen een overmacht.

— Je revolver, beval Raffles kortaf, zodra de man verdwenen was.

Met een nijdig gebaar wierp Karina het wapen zover zij kon weg, tot het neerviel op het trottoir.

— Raap dat wapen eens op, James, zei Raffles rustig. Er wordt naar mijn zin veel te veel gebruik gemaakt van vuurwapens. Volgt mij maar vrienden, het zal niet lang duren.

Henderson werd verder gelast met het kleine wagentje te volgen.

Raffles nam zelf achter het stuurwiel van zijn auto plaats en aldra reed hij door de nog verlaten straten van Londen, terwijl de oostelijke hemel zich reeds met een teder rose begon te kleuren. Er werd geen woord gesproken. Slechts eenmaal vroeg Karina kortaf:

— Waar breng je me heen?

— Naar je huis, Karina, antwoordde Raffles bedaard.

Een kwartier later stopte Raffles voor het fraaie huis in Grove End Road.

Karina ging snel naar de straatdeur en ontsloot deze met haar huissleutel. Raffles volgde haar. De door Henderson bestuurde wagen parkeerde hij op een afstand van twintig meter.

Karina liep direct door naar hetzelfde vertrek, waar zich nog slechts enkele uren tevoren het dramatische toneel had afgespeeld, waarbij zij de hoofdpersoon was geweest, wierp met een driftig gebaar haar hoed op de divan, keek Raffles tartend aan en zei:

— Wat wil je nu van me? Je hebt de partij gewonnen, is dat niet voldoende?

— Ik won slechts ten halve en nog gedeeltelijk ondanks mijzelve Karina, antwoordde Raffles afgemeten. En wij zijn nog niet klaar. Je hebt mij lelijk bij de neus gehad met je juwelen, maar de ringen zijn in ieder geval echt. Wees zo goed en geef ze mij terug. Het is niets anders dan billijk dat ik voor mijn moeite althans enigszins beloond wordt.

Karina wierp haar tas voor hem op tafel neer en zei, met verachtelijk omgekulde lip:

— Bedien je zelf maar bourgeois.

Raffles nam kalm de ringen uit de tas, wierp ze op en neer op zijn handpalm en zei, haar strak aanziende:

— Ik geloof niet dat ik die naam verdien, Karina, nu jij er de betekenis van een scheldwoord aan hecht. Met de opbrengst van deze dingen verricht ik, daarvan ben ik vast overtuigd, beter werk, dan jij ooit kunt doen met propaganda, vuurpeloton of dwangmaatregelen. Geloof mij, de weg die jij volgt is niet de goede. Niet bloed en haat, maar verdraagzaamheid en geduld alleen kunnen deze wereld verbeteren en dan is er nog een methode, die ik toepas, omdat mij nu eenmaal het ware geduld ontbreekt.

— Ja, jij kunt gemakkelijk praten, zei Karina schamper. Je bent een heel gewone dief.

— Ik ben John Raffles, zei de Grote Avonturier eenvoudig. Zeg je dat niets?

Het bleef enige minuten stil na deze woorden.

De vrouw bleef hem onafgewend aan-

kijken en zei eindelijk heel zacht:

— Waar waren mijn gedachten, waar bleef mijn verstand, dat ik dat niet aanstonds heb begrepen? Dus, jij was het. Nu, het is een avontuur geweest, waarop je trots kunt zijn. Je haat me nu zeker?

— Neen Karina, haten doe ik je niet. Denk dat niet. Wie weet, tracht je wel hetzelfde te bereiken, als ik, maar ik acht je methode verkeerd. Beschouw alleen je helpers maar eens goed. Schavuiten en luilakken. Leeglopers en misdadigers. Zij zitten nu in het gevang, maar ik verzeker je op mijn woord, het was niet mijn bedoeling en ook niet mijn schuld. De brief, die je wilde hebben, was reeds in mijn bezit. Ik nam hem gisteren uit de schrijftafel van de minister, tegelijk met een groot bedrag aan geld. Die brief zal ik je niet toe-

zenden, Karina, want ik weet dat het doelloos is. En ook krijgt de minister hem niet terug. Ik zal hem eenvoudig verbranden. Dat lijkt mij de beste oplossing. Er zal wel een ander document worden opgesteld, maar na deze ervaring, in wat gematigder termen. Adieu, waarschijnlijk zien wij elkander nooit terug.

Hij had haar hand genomen en drukte er hoffelijk zijn lippen op.

* * *

Lang nadat Raffles het huis verlaten had stond Karina nog altijd stil bij de tafel en keek peinzend naar de hand, die door Raffles was aangeraakt. Zij had kennis gemaakt met een man, die, evenals zij, de wereld wilde verbeteren, maar met heel andere middelen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

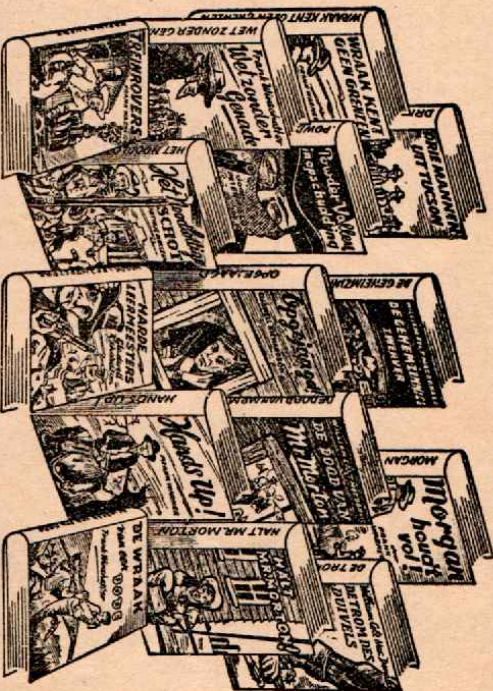
Het meisje met het gouden haar

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betalbaar f 5.- of meer
met f 5.- per maand

1. Trehrovers, door Frank Warner
2. Het Noodlottige Schot door Arthur Madlam
3. Harde Leermeesters door Gladswill Richardsom
4. Hands Up door Frank Warner
5. De wrank van een Boede } beide door
6. Wet zonder Genade } Frank Winchester
7. Powder Valley in opschudding door Peter Hild
8. Opgelagd door Gladdwell Richardsom
9. De dood van Mr. Morton } beide door
10. Halt, Mr. Morton } William
11. Wrak kent geen grenzen } Colt MacDonald
12. Drie Mannen uit Tucson door Frank Warner
13. De geheimzinnige Zwerper door Arthur Madlam
14. Morgan houdt vol door Frank Warner
15. De Trom des Duijvels door William Colt MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88,50. Nu slechts f 44,25, desgewenst betaalbaar met f 5.- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden nevenstaande bon in.

BON

Ondergetekende verzocht te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44,25 / de 1e termijn van f _____ *
is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
rembourstkosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doorhalen wat niet wordt verlangd. L. L.

NAAM: _____

ADRES: _____

LEIDSEGRACHT 108 - A'DAM-C.

Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266

Telefoon 67007